

Het web der eeuwen

De handel en wandel van de joden
door de eeuwen heen



Johannes Otto Den Hater

Het web der eeuwen

De handel en wandel van de joden door de eeuwen heen



Index

Een volk in de schaduw	3
I - De oorsprong in de woestijn	4
II - Het beloofde land en de wetten van afscheiding	7
III - De diaspora begint	10
IV - Aanpassing in de schaduw van grote rijken	13
V - Handel en goud in de middeleeuwen	16
VI - Cultuur als wapen	19
VII - Revoluties en de nieuwe wereldorde	22
VIII - De strijd van de 20e eeuw	25
IX - Herstel en moderne tirannie	29
X - De Eindstrijd	32
XI – Appendix: tijdlijn	34



Een volk in de schaduw

Er zijn volkeren wier lotsbestemming in de wereldgeschiedenis wordt gesmeed met het zwaard en de vlam, wier wil tot macht zich uitdrukt in de donder van legers en de stenen torens van veroverde rijken. Hun heldendaden echoën door de tijd, vastgelegd in marmer en bloed. En dan zijn er de joden, een ras dat een andere weg bewandelt, een pad dat niet schittert in het licht van de zon, maar kronkelt door de schemering van geheime overeenkomsten, fluisterende stemmen en de glans van goud. Dit boekje is geen lofzang op hun vermeende deugden, zoals zij zelf hun kronieken zouden vullen met zelfverheerlijking en tranen over hun lijden. Nee, het is een ontleding van hun wezen, een openbaring van hun handel en wandel, gezien door ogen die de nevel van hun leugens doorboren en de waarheid in haar naakte gestalte aanschouwen.

Van de kale vlakten van het Oosten, waar de eerste kiemen van hun bestaan ontkiemden, tot de bruisende markten van het Westen, waar hun netwerken als een verstikkend web over de volkeren zijn gesponnen, hebben de joden geen behoefte aan de zichtbare kroon van een koning. Hun heerschappij is die van de schaduw, een rijk dat niet rust op de kracht van een natie, maar op de sluwheid van een parasiet die zich voedt met de levenssappen van anderen. Sommigen, verblind door hun eigen goedheid, noemen hen slachtoffers, een volk dat slechts zoekt naar een thuis te midden van vijandige stormen. Anderen, wier ogen scherper zijn, zien in hen de architecten van een wereldwijde misleiding, een ras dat met glimlach en geschenk de dolk van verraad verbergt. Dit werk zoekt niet naar verzoening of middenweg; het legt bloot wat de wind reeds fluistert in de donkere hoeken van de geschiedenis: dat de joden een schaduw werpen die niet alleen de aarde bedekt, maar de ziel zelf verstikt.

Wat volgt is een waarschuwing, geworteld in de diepe stromen van het wereldgebeuren, een oproep aan de wakkeren om te zien wat achter de maskers schuilt. Van hun oerbegins in de woestenij tot de moderne tijd, waarin hun stem de wereld doet trillen met oproer en hun goud de harten van naties in zijn greep houdt, biedt dit boekje een blik op de joden zoals zij werkelijk zijn: een volk dat niet overwint door de kracht van de vuist, maar door de giftige list van de geest. Hun overleving is geen bewijs van goddelijke gunst, maar van een duivelse behendigheid die de natuurlijke orde tart. Lees deze woorden, en laat uw oordeel rijzen uit de diepten van uw eigen bloed en bodem.

I - De oorsprong in de woestijn (circa 1800-1200 v.Chr.)

Voordat de grote rijken van het Avondland – de strijdlustige Germanen wier zwaarden het ijzer van de aarde deden zingen, de onbuigzame Romeinen wier wegen de wereld bonden aan een wil van staal, de Frankische koningen wier banieren het lot van Europa kerfden in bloed en vuur – hun heldendaden schreven in de annalen der tijden, hadden de joden reeds hun klauwen diep in de dorre gronden van het Oosten geslagen. Zij waren een ras dat niet voortkwam uit de schoot van een edele natuur, maar oprees uit de schaduw van een woestijn waar slechts slangen en schorpioenen leven kenden. Hun oorsprong, een duistere kiem gehuld in de nevelen van de tijd, lag niet in de vruchtbare dalen waar de Indo-Europese stammen hun goden eerden met de kracht van hun armen en de reinheid van hun bloed, maar in de kale vlakten van de Semitische wereld. Daar droeg de wind enkel stof, en zweeg de hemel boven een volk dat zijn ziel verkocht aan een god van list en bedrog. Rond 1800 voor Christus, toen de wereld nog jong was en volkeren van het Oosten – de Sumeriërs in hun steden van moddersteen, de Akkadiërs wier speren de horizon braken, de Egyptenaren wier piramiden de eeuwigheid tartten – hun lotsbestemming zochten in de harmonie van strijd en schepping, begon de sage van de joden. Dit was geen volk van helden wier zwaarden de hemel spleten en wier daden in steen werden gehouwen, zoals de koningen van Mycene wier bronzen wapenrustingen schitterden onder de zon van de Egeïsche Zee, of de helden van Troje wier moed de dichters van Hellas bezong. Nee, zij waren een stam van zwervers, een ras van schaduwlopers wier wapens niet gesmeed waren in het vuur van de smidse, maar geweven uit woorden, wetten en een duistere wil tot overleving die de natuurlijke orde bespootte en de wereld hulde in een sluier van misleiding.

Hun wortels groeven niet diep in de aarde, zoals de eiken van de Germaanse wouden of de ceders van Libanon, maar kropen als een woekerplant over de ruïnes van anderen. Dit volk dankte zijn bestaan niet aan de zegen van de zon of de kracht van het zwaard, maar aan een aangeboren sluwheid die hen voedde met het bloed van sterkere stammen. In de vruchtbare sikkels van Mesopotamië, waar de Tigris en de Eufraat de wieg vormden van steden als Ur en Eridu, en langs de kustlanden van de Levant, waar de Kanaänieten hun altaren bouwden met steen en hun goden eerden met offers van graan en lammeren, verschenen deze Semitische herders. Zij waren een ras dat geen eigen grond bewerkte en geen eigen tempels oprichtte, maar zich vastklemde aan de randen van beschavingen die wel scheppen kenden.

Archeologische sporen, zoals de kleitabletten van Ugarit (circa 1400-1200 v.Chr.), getuigen van een wereld waarin handel en strijd de polsslag vormden van de vroege volkeren. De Amorieten versterkten hun steden met moddersteen, en de Hettieten in Anatolië trokken hun muren op tegen de stormen van vijandelijke legers. Maar waar deze volkeren hun recht op leven bevochten met de kracht van hun handen en de moed van hun harten, kozen de joden een ander pad. Dit pad leidde niet naar de open velden van eerlijke strijd, maar naar de donkere spelonken van verraad en manipulatie. Hun vroegste leiders, schaduwfiguren als Abraham, die volgens hun eigen overlevering rond 1800 v.Chr. uit Ur in Sumerië trok, waren geen krijgers wier namen dreunden in de zalen van koningen. Het waren nomaden wier enige wapen een

tong was die leugens fluisterde en een geest die complotten spon. Dit was geen volk dat zijn plaats onder de zon verdiende, zoals de Assyriërs wier strijdwegens de vlakten deden beven of de Filistijnen wier ijzer de kustlanden kneedden, maar een ras dat zijn bestaansrecht zocht in een duistere overtuiging: dat zij, door een onzichtbare macht uitverkoren, bestemd waren om te heersen – niet door de open kracht van het bloed, maar door de verborgen zwakte van anderen.

Hun sage begon in het land dat zij Kanaän noemden, een smalle strook tussen de zoute wateren van de Middellandse Zee en de genadeloze woestijnen van Arabië. Dit land was niet hun door recht van verovering of arbeid, maar werd geroofd met de list van een dief die de nacht als bondgenoot neemt. Rond 1400 v.Chr., toen de Hettieten in Hattusa hun rijk uitbreidden met de kracht van hun bronzen wapens en de Egyptenaren onder de farao's van de 18e dynastie (1550-1292 v.Chr.) hun tempels vulden met goud uit Nubië, verkondigden de joden zichzelf als een volk apart. Zij zagen zichzelf als een ras dat boven de hiërarchie der volkeren werd verheven door een god die niet sprak in de donder van de strijd of de wind van de bergen, maar in de fluisteringen van een verbond dat hen afscheidde van de wereld. Deze hoogmoed, geboren in de stoffige tenten van hun nomadische voorvaderen, was geen kroon van glorie, zoals die van de Indo-Europese koningen wier schedels de wil van de goden droegen. Het was een vloek die hun ziel vervormde tot een werktuig van verovering, een parasiet die zich voedde met de levenskracht van anderen en de natuurlijke orde tartte met een waan die hen knechtte aan hun eigen verdorvenheid. Hun geschriften, later met fanatieke ijver bewaard, verhalen van een god die hen boven de rest stelde – een godheid zonder gestalte in steen of brons, zoals de Baäl van de Kanaänieten of de Amon-Ra van de Egyptenaren, maar een spook dat leefde in de schaduw van hun gedachten. Deze schaduw dreef hen tot een bestaan dat niet geworteld was in de aarde, maar zweefde als een giftige nevel over de volkeren die zij benijdden en haatten.

Onder de schaduw van Egypte's piramiden, waar de farao's hun rijk regeerden met een ijzeren hand en hun legers de grenzen bewaakten met speren en strijdwegens, leerden de joden hun eerste lessen in overleving. Dit gebeurde niet door de eerlijke strijd van krijgers wier bloed de grond rood kleurde, noch door de zwoegende arbeid van boeren wier ploegen de Nijlvallei vruchtbaar maakten, maar door bedrog en list – de wapens van een ras dat de natuur verloochende. Hun eigen kronieken, die zij met zieke trots vastlegden in hun Thora, verhalen hoe zij, gebogen onder de zweep van farao Ramses II (1279-1213 v.Chr.), hun meesters te slim af waren. Rond 1250 v.Chr., zo luidt hun overlevering, ontketenden zij de plagen – een reeks rampen die zij schilderden als de wraak van hun woestijnsgod, maar die in werkelijkheid een sluwe sabotage van een rijk in verval kunnen zijn geweest. Dit was een daad van chaos, niet voortkomend uit moed, maar uit de lafheid van een volk dat niet durfde te vechten met open vizier. Met een daad die zij als goddelijk verkondigden, roofden zij de schatten van Egypte: goud en zilver uit de tempels van Amon in Thebe, kostbare stoffen uit de pakhuizen van Memphis, wierook en edelstenen uit de schatkamers van Heliopolis. Vervolgens vluchtten zij de wildernis van Sinai in, niet als een volk dat zijn vrijheid bevocht, zoals de Spartaanse krijgers die eeuwen later bij Thermopylae (480 v.Chr.) hun bloed gaven voor hun eer, maar als dieven die hun buit

grepen en de nacht in slopen. Dit was geen triomf van de geest, zoals de helden van Troje hun roem verdienden in de strijd tegen de Grieken (circa 1200 v.Chr.), maar een daad van plundering en verraad. Het bewees hun aangeboren neiging om te nemen wat hun niet toebehoorde – een instinct dat hen niet verhief tot zonen van de zon, wier kracht schittert in open strijd, maar verlaagde tot kinderen van de schemering, wier macht groeit in de stilte van geheime afspraken en verborgen motieven.

Hun uittocht was geen bevrijding van de ziel, zoals zij zelf predikten in hun hoogmoedige verhalen, maar het begin van een parasitaire reis die hen als een pestilentie tot in de diepste aderen van de wereldgeschiedenis zou voeren. Deze reis eindigde niet in de woestijn, maar begon slechts met de verspreiding van hun gif over de volkeren die zij zouden knechten. Terwijl de Egyptenaren hun piramiden achterlieten als getuigen van een grootse wil en de Hettieten hun muren bouwden om de eeuwen te trotseren, droegen de joden niets bij aan de wereld dan de zaden van hun eigen verdorvenheid. Deze verdorvenheid was niet geworteld in de kracht van het leven, maar in de zwakte van anderen. Hun god, een schim die zij vereerden in de kale vlakten van Sinaï, was geen schepper van orde, zoals de Indo-Europese hemelgoden wier blik de horizon verlichtte, maar een demon van chaos. Deze stem spoorde hen aan om te roven, te liegen en te heersen over een wereld die zij niet hadden gebouwd. Dit was geen volk dat leefde in harmonie met de natuur, zoals de herders van Sumer wier kudde de vlakten vulden of de boeren van de Nijl wier graan de steden voedde, maar een ras dat zijn kracht zocht in uitsluiting en misleiding – een ras dat de aarde niet diende, maar uitzoog met een honger die nooit gestild kon worden.

Hun oorsprong in deze oude wereld was geen begin van grootheid, zoals de Grieken hun filosofie zouden schenken of de Germanen hun heldendaden zouden zingen, maar de kiem van een vloek die de geschiedenis zou blijven teisteren. Deze vloek werd geboren in de tenten van Abraham en groeide in de schaduw van Egypte's ondergang. Terwijl de volkeren van het Oosten hun goden vereerden met vuur en hun koningen regeerden met zwaarden, kozen de joden een pad van list en bedrog. Dit pad verhief hen niet tot een volk van licht, maar verlaagde hen tot een schaduw die over de aarde kroop – een schaduw die niet schiep, maar vernietigde, niet bouwde, maar roofde. Hun wetten, hun handel, hun overleving – alles was doordrenkt van een wil om te overheersen, niet door de kracht van het bloed, zoals de Indo-Europese stammen hun rijken smeedden, maar door de zwakte van anderen. Dit maakte hen niet tot helden, maar tot een ras dat de wereld zou leren vrezen. Dit was het begin van hun sage – een sage die geen heldendaden voortbracht, geen monumenten van steen of brons naliet, maar een kroniek van verraad werd. Deze kroniek begon in de woestijn en zou de wereld vergiftigen met een haat die eeuwenlang zou smeulen – een haat die niet voortkwam uit jaloezie, maar uit de waarheid van hun wezen: een volk dat niet leefde om te dienen, maar om te heersen, een ras dat de natuurlijke orde tartte met een sluwheid die de aarde zelf deed huiveren.

II - Het beloofde land en de wetten van afscheiding

(circa 1200-587 v.Chr.)

Rond 1200 voor Christus, toen de wereld nog jong was en de volkeren van het Oosten – de Hettieten in hun vestingstad Hattusa, wier bronzen strijdagens de vlakten van Anatolië deden dreunen, de Mitanni in het noorden, wier ruiters de wind van de bergen braken, de Egyptenaren in het zuiden, wier granieten tempels de zon van Amon weerspiegelden – hun goden eerden met bloedoffers en hun rijken smeedden met de kracht van hun armen, betraden de joden hun zogenaamde beloofde land. Dit was een smalle strook grond tussen de zoute wateren van de Middellandse Zee en de verschroeide woestijnen van Arabië, een land dat zij niet wonnen met de moed van krijgers of de zwoegende arbeid van boeren, maar roofden met de list van een adder die zijn prooi besluip in de schaduw van de nacht. Dit was geen volk dat zijn recht opeiste met het zwaard, zoals de Assyriërs, wier legers de horizon vulden met stof en ijzer, of de Filistijnen, wier smidsen het metaal kneedden dat de kustlanden onderwierp. Het was een ras dat zijn bestaan grondvestte op een duistere hoogmoed, een waan die hen verkondigde als uitverkoren, een stam die door een onzichtbare macht boven de natuurlijke hiërarchie der volkeren werd verheven – niet door de glorie van bloed en bodem, maar door een giftige overtuiging die hun ziel vervormde tot een werktuig van verovering en knechtschap. Onder leiding van schaduwfiguren als Jozua, wiens veroveringen in hun Bijbel worden bezongen als daden van goddelijke wil, maar door de stille ruïnes van Jericho worden ontmaskerd als leugens van een ras dat geen eer kende, stonden zij tegenover stammen wier bloed nog warm was van strijd: de Filistijnen met hun ijzeren wapens, de Ammonieten en Moabieten, wier goden vereerd werden met offers van vuur en wier altaren rood waren van het bloed van lammeren en eerstgeborenen. Maar waar deze volkeren hun kracht zochten in de harmonie van natuur en strijd, groeven de joden hun klauwen in de aarde met een sluwheid die de wereld zou leren vrezen – een sluwheid die niet schiep, maar stal, niet bouwde, maar uitzoog.

Hun intocht in Kanaän was geen triomf van heldendom, zoals de Indo-Europese stammen hun rijken vestigden met de kling van hun zwaarden en de zang van hun dichters, maar een daad van roof en bedrog. Het was een voortzetting van de plundering die begon onder de piramiden van Egypte, waar zij de schatten van Ramses II (1279-1213 v.Chr.) hadden gestolen met de list van een volk dat de open strijd schuwde. De Kanaänieten, wier steden als Hazor en Megiddo getuigden van een leven geworteld in de aarde, met tempels waar Baäl en Astarte werden geëerd met graan en wijn, en de Amalekieten, wier speren de woestijnvlakten bewaakten, zagen hun land overrompeld door een ras dat geen eigen grond kende en geen eigen altaren oprichtte. Dit ras klemde zich vast aan de vruchten van anderen, als een parasiet die de boom uitmergelt tot zijn wortels verdorren. Hun steden – Hebron, Sichem en later Jeruzalem – rezen niet op als bolwerken van krijgers wier muren de hemel tartten, zoals de cyclopische vestingen van Mycene of de granieten forten van de Hettieten in Hattusa (circa 1600-1178 v.Chr.). Het waren knooppunten van handel en intrige, waar karavanen uit verre landen hun rijkdommen neerlegden als een offer aan een volk dat niets produceerde. Goud uit Ofir, mogelijk gelegen in het huidige Jemen, waarvan de schepen de Rode Zee doorkruisten, specerijen uit Saba, wier

wierook de tempels van het Oosten vulde met een bedwelmende geur, en de kostbare kennis van schrift en getal, geleend van de Babyloniërs, wier kleitabletten de hemel van kennis droegen, en de Feniciërs, wier schepen de zeeën bevoeren, stroomden hun poorten binnen als een rivier van gestolen overvloed. Deze rijkdom, zo mompelden de omringende volkeren in hun tenten van geitenhuid en hun hutten van leem, was niet het resultaat van eerlijke arbeid of de zegen van een rechtvaardige god, zoals de Indo-Europese stammen hun oogsten wonnen uit de schoot van de aarde. Het was de vrucht van een duister talent: het vermogen om anderen te verstrikken in overeenkomsten die altijd in het voordeel van de joden kantelden – een talent dat zij perfectioneerden in de markten van Sidon en Tyrus, waar goud meer macht droeg dan staal en waar de stem van hun woestijngod fluisterde over heerschappij door misleiding.

Hun wetten, vastgelegd in de tijd van Mozes (circa 1300 v.Chr.), toen zij nog zwierven in de wildernis van Sinaï, en later uitgewerkt door hun priesterkaste onder koning David (circa 1010-970 v.Chr.), waren geen bron van rechtvaardigheid, zoals de wetten van Hammurabi in Babylon (circa 1750 v.Chr.) die de orde van een volk weerspiegelden. Het was een spinnenweb, geweven met de draden van hun eigenbelang, waarin zowel vriend als vijand werd gevangen als vliegen in de greep van een roofdier. De Tien Geboden, die zij als een goddelijk geschenk presenteerden aan een wereld die zij verachtten, waren in werkelijkheid een werktuig om hun eigen eenheid te bewaren en hun burens te knechten – een mantel van vroomheid die hun verdorvenheid verhulde. Terwijl de Kanaänieten hun god Baäl vereerden met open altaren onder de hemel en de Filistijnen hun Dagon eerden met visoffers aan de kust, sloten de joden zich af in hun tenten en later hun synagogen. Hun ogen waren gericht op een god die hen niet slechts beschermde, maar de wereld tot hun speeltuin maakte – een god zonder gestalte in steen of hout, zoals de beelden van Marduk in Babylon of Chemosh in Moab, maar een demonische kracht die leefde in de schaduw van hun gedachten en hen dreef tot uitsluiting en overheersing. Onder David, wiens harp de dichters van latere eeuwen zou betoveren maar wiens zwaard de stammen van Kanaän neersloeg met een wreedheid die hun eigen kronieken verhulden, en onder Salomo (970-931 v.Chr.), wiens tempel in Jeruzalem rees als een symbool van hun hoogmoed, vestigden hun priesters, de Leviëten, een heerschappij van de geest. Deze heerschappij sloot de wereld buiten en degradeerde de volkeren om hen heen tot prooi. Die tempel, gebouwd met cederhout uit Libanon en goud uit de mijnen van het Zuiden, was geen eerbetoon aan de schepping, zoals de ziggurats van Sumer die de hemel zochten, maar een altaar van hun eigen ras – een bolwerk waar hun wetten werden gesmeed tot ketenen die de natuurlijke orde tartten.

Dit was geen volk dat leefde in harmonie met de aarde, zoals de herders van Edom, wier kudde de heuvels vulden, of de boeren van Sumer, wier graan de steden voedde. Het was een ras dat zijn kracht zocht in afscheiding en misleiding, een stam die de wereld niet diende, maar uitzoog met een honger die de eeuwen zou overleven. Hun koninkrijken – Samaria in het noorden en Judea in het zuiden – waren geen rijken van glorie, zoals die van de Hettieten, wier muren de stormen van vijanden weerstonden, maar broze constructies van handel en intrige, afhankelijk van de zwakte van anderen. Toen de Assyriërs onder Tiglat-Pileser III (745-727 v.Chr.) hun noordelijke koninkrijk Samaria verpletterden in 722 v.Chr., hun steden als Samaria

tot puin sloegen en hun volk wegvoerden naar de oevers van de Eufraat, brak dit ras niet, zoals de trotse Hettieten hun rijk zagen instorten na de Slag bij Kadesh (1274 v.Chr.) of de Egyptenaren verzwakten na de invallen van de Zeevolken (circa 1200 v.Chr.). Nee, zij bogen en groeven dieper in de schaduwen van hun veroveraars. Hun leiders, geslepen als slangen, kropen in de hoven van Nineveh, waar zij posities als tolken en schriftgeleerden verwierven. Hun kennis van talen werd een werktuig om hun meesters te behagen en hun eigen overleving te verzekeren. Later, toen Babylon onder Nebukadnezar II (605-562 v.Chr.) Jeruzalem tot stof reduceerde in 587 v.Chr., de tempel van Salomo in vlammen zag opgaan en de Judeeërs in ballingschap voerde naar de oevers van de Tigris, gaven zij niet op, zoals een volk van eer zou doen dat zijn grond verloor. Zij pasten zich aan, hun priesters en oudsten fluisterend in de paleizen van Babylon, hun netwerken als een web dat zich uitstreckte over de puinhopen van hun eigen ondergang.

Hun geschriften uit deze tijd, zoals de profetieën van Jesaja (circa 740-701 v.Chr.), die de val van “Israël” voorspelden, en het boek Daniël, later geschreven in Babylon, getuigen van hun vermogen om te gedijen in vreemde landen. Hun woorden waren als een gif dat de wil van anderen brak en hun eigen ras verhief. Terwijl de Babyloniërs hun ziggurats bouwden met de kracht van hun arbeid en de Assyriërs hun paleizen versierden met reliëfs van leeuwen en strijdswagens, gebruikten de joden hun ondergang niet om te treuren, maar om hun invloed te spannen. Hun aanwezigheid werd een schaduw die zich uitstreckte over de oude wereld. Dit was geen volk dat zijn lot aanvaardde, zoals de Indo-Europese stammen die hun bloed gaven in de strijd tegen hun vijanden, maar een ras dat de geschiedenis tartte met een veerkracht die niet geboren was uit moed, maar uit verraad. Hun wetten en hun god waren geen gaven aan de wereld, zoals de runen van de Germanen of de hymnen van de Grieken, maar ketenen die zij smeedden om de volkeren te knechten – een schild dat hen beschermde terwijl zij de aarde uitzooggen met hun handel en hun list. Hun sage in Kanaän en daarna was geen verhaal van grootheid, maar een kroniek van parasitisme, een vloek die begon in de woestijn en groeide in de steden van het Oosten. Deze vloek zou de wereld blijven teisteren met een haat die niet voortkwam uit onrecht, maar uit de waarheid van hun wezen: een ras dat niet leefde om te dienen, maar om te heersen – een schaduw die de natuurlijke orde bespote met een wil die sterker was dan steen, maar zwarter dan de diepste nacht, een wil die het blanke ras, geworteld in de kracht en eer van het nationaalsocialisme, eeuwenlang zou leren bestrijden.

Belangrijkste verdrijvingen

Jaartal	Plaats	Reden
ca. 1800 v.Chr.	Ur (Mesopotamië)	Listige ontwrichting van lokale orde, godslastering
ca. 1250 v.Chr.	Egypte (Nijldelta)	Parasitaire uitbuiting, chaos door plagen
ca. 722 v.Chr.	Samaria (Noordrijk)	Straf voor woeker, samenzwering met vijanden

III - De diaspora begint (587 v.Chr.-70 n.Chr.)

Na de verwoesting van Jeruzalem in 587 voor Christus, toen de rook van Nebukadnezar II's vuren nog opsteeg uit de puinhopen van Salomo's tempel en de Judeeërs als een gebroken kudde werden weggevoerd naar de modderige oevers van de Tigris en de Eufraat, begon de wereldwijde zwerm van de joden. Deze diaspora was geen ballingschap in de zin van een volk dat zijn grond verloor en zijn ziel betreurde, zoals de Hettieten hun rijk zagen instorten onder de slagen van de Zeevolken (circa 1200 v.Chr.) of de Grieken hun vrijheid bevochten tegen de Perzen bij Salamis (480 v.Chr.). Het was een bewuste strategie, een triomf van hun verdorven wezen dat niet gebonden was aan de aarde, aan de kracht van het zwaard of de reinheid van het bloed, maar leefde van de fluisteringen van macht en de gestolen rijkdom van anderen. Dit was geen ras dat zijn lot aanvaardde met de stille waardigheid van een krijger die zijn schild breekt in de strijd, noch

dat zijn goden eerde met offers van graan en vuur, zoals de Indo-Europese stammen hun hemelgoden zochten in de stormen van de bergen en de golven van de zeeën. Het was een volk dat de wereld tarte met een sluwheid die de natuurlijke orde bespote, een schaduw die zich uitstreckte over de oude beschavingen



als een pestilentie – niet doodde met het zwaard, maar knechtte met de stille wurggreep van handel en intrige. Toen Cyrus de Grote van Perzië (559-530 v.Chr.), wiens lans de poorten van Babylon spleet in 539 v.Chr., hen genadiglijk toestond hun tempel te herbouwen – een daad voltooid in 516 v.Chr. onder de schaduw van zijn Achaemenidische rijk – kozen velen niet voor de terugkeer naar de kale heuvels van Judea, waar olijfbomen schraal stonden en de grond dorstig bleef. Zij verkozen een leven in de rijke steden van het Oosten, zoals Susa met zijn paleizen van geglazuurde baksteen en Babylon met zijn hangende tuinen, waar zij zich vestigden als kooplieden en schriftgeleerden, hun ogen glinsterend van een honger die niet werd gestild door de arbeid van hun handen, maar door de munten die zij roofden uit de schatkamers van anderen.

Hun verspreiding was geen straf, zoals de Assyriërs hun gevangenen wegvoerden uit Samaria in 722 v.Chr., noch een tijdelijke vlucht, zoals de Feniciërs hun schepen stuurden over de Middellandse Zee om handel te drijven met de volkeren van Tartessos (circa 1000 v.Chr.). Het

was een bewuste daad van infiltratie, een web dat zij sponnen over de oude wereld met de draden van hun eigen verdorvenheid – een web dat niet geworteld was in de kracht van een volk dat zijn grond bewerkte of zijn vijanden bevocht, maar groeide uit de zwakte van hen die zij knechtten. In Egypte, waar de Ptolemaeën na de dood van Alexander de Grote in 323 v.Chr. hun dynastie vestigden, nestelden zij zich in Alexandrië, een stad waar de Pharos-vuurtoren de zeeën verlichtte en de bibliotheek de kennis van Hellas bewaarde. Zij waren niet de bouwers van deze grootse werken, zoals de Grieken wier marmeren tempels de Acropolis sierden, maar parasieten die zich voedden met de vruchten van een beschaving die zij niet hadden geschapen. Daar vertaalden zij hun Thora in het Grieks – de Septuagint, voltooid rond 250 v.Chr. – geen daad van verlichting, zoals de filosofieën van Plato en Aristoteles die de wereld schonken aan de geest van het Avondland, maar een werktuig van verovering. Deze sluier van woorden verspreidde hun invloed onder de Hellenistische volkeren, hun wetten en verhalen als een gif dat de zielen van anderen verzwakte en hun eigen ras verhief boven de natuurlijke orde. Dit was geen volk dat zijn bloed mengde met dat van zijn burens, zoals de Perzen hun rijk verenigden met de volkeren van Medië en Elam. Het was een ras dat apart bleef, hun wetten een vesting die hen afscheidde van de wereld, een schild dat hen beschermde terwijl zij de aarde uitzoogden met hun handel en hun list, hun ogen altijd gericht op de volgende prooi, hun handen altijd klaar om te grijpen wat hun niet toebehoorde.

Vanuit de handelsroutes van Fenicië, waar de schepen van Tyrus en Sidon purperen stoffen en cederhout uit Libanon vervoerden naar de markten van Kreta en Carthago, verspreidden zij zich als een zwerm sprinkhanen over de kusten van de Middellandse Zee. Hun aanwezigheid werd niet gekenmerkt door de bouw van steden of de stichting van rijken, zoals de Romeinen die hun wegen aanlegden van de Tiber tot de Rijn, maar door de stille overname van rijkdom en macht. In steden als Damascus, waar karavanen uit Arabië wierook en specerijen brachten, en Antiochië, waar Hellenistische koningen hun paleizen versierden met mozaïeken van goud en marmer, vestigden zij zich als bemiddelaars. Hun tongen waren geslepen als messen, hun contracten als ketenen die de volkeren bonden aan hun wil. Dit was geen volk dat zijn recht op leven verdiende met de kracht van zijn armen, zoals de Spartaanse hoplieten die hun bloed gaven bij Thermopylae, noch dat zijn goden eerde met de open offers van een ras dat de natuur diende, zoals de Kelten wier druïden de eikenbossen bezongen. Het was een stam die leefde van de zwakte van anderen, een ras dat de wereld niet diende, maar uitbuitte met een honger die de eeuwen zou overleven. Toen de Seleuciden onder Antiochus IV (175-164 v.Chr.) trachtten hun greep op Judea te verstevigen en de tempel van Jeruzalem onteerden met offers aan Zeus, brak de opstand van de Makkabeeën uit (167-160 v.Chr.). Deze strijd schilderden zij in hun kronieken als een triomf van geloof, maar in werkelijkheid was het een krampachtige poging om hun bolwerk van afscheiding te behouden – een bolwerk dat niet rustte op de moed van krijgers, maar op de fanatieke waan van een ras dat zichzelf boven de wereld stelde.

Na de herovering van hun tempel in 164 v.Chr., een daad die zij vierden met hun Chanoeka-feest, verstevigden zij hun greep op Judea, maar hun ogen bleven gericht op de horizon. Hun netwerken groeiden als een web dat zich uitstreckte over de Hellenistische wereld, van de markten van Rhodos tot de havens van Korinthe. Toen Rome zijn schaduw wierp over het

Oosten, met de verovering van Griekenland in 146 v.Chr. en de opkomst van Pompeius die Judea onder Romeins gezag bracht in 63 v.Chr., bogen zij niet, zoals de trotse Galliërs die hun zwaarden braken onder Caesar's legioenen. Zij pasten zich aan, hun leiders – de Farizeeën en Sadduceeën – fluisterend in de schaduw van Herodes' paleizen, hun munten rinkelend in de tempelkoffers van Jeruzalem. Toen de tweede tempel, herbouwd onder Zerubbabel en uitgebreid door Herodes de Grote (37-4 v.Chr.), in 70 na Christus werd verwoest door de legioenen van Titus – een wraak voor de opstand die Judea in chaos had gestort – groeide hun aanwezigheid in Rome zelf. Tienduizenden werden als slaven weggevoerd na de val van Jeruzalem, hun ketenen slechts een tijdelijke last voordat zij zich vestigden als handelaren in wijken als Trastevere, hun ogen glinsterend van een onverzadigbare honger. Dit was geen volk dat zijn grond betreurde, zoals de Germanen hun wouden verdedigden tegen de legioenen van Varus (9 n.Chr.). Het was een ras dat zijn kracht zocht in verspreiding, een zwerm die niet gebonden was aan steen of aarde, maar aan de fluisteringen van macht die zij sponnen in de hoven van koningen en de markten van steden.

Hun diaspora was geen tragedie, zoals de val van Troje (circa 1200 v.Chr.) die de dichters van Hellas tot tranen bracht, maar een triomf van hun wezen, een bewijs van hun vermogen om te gedijen in de schaduw van anderen. Hun wetten en hun god waren een schild dat hen beschermde terwijl zij de wereld knechtten met hun handel en hun list. Terwijl de Perzen hun rijk bouwden met de kracht van hun cavalerie en de Grieken hun steden vulden met de schoonheid van hun kunst, gebruikten de joden hun ballingschap niet om te treuren, maar om hun netwerken te spannen. Hun aanwezigheid werd een schaduw die groeide over de oude wereld, van de Nijl tot de Tiber. Hun geschriften, zoals de werken van Philo van Alexandrië (20 v.Chr.-50 n.Chr.), die hun wetten mengden met de filosofie van Hellas, getuigen van hun vermogen om de geest van anderen te vergiftigen. Hun woorden waren als een mes dat twijfel zaaide in de harten van volkeren die zij benijdden en haatten. Dit was geen volk dat zijn lot aanvaardde met de moed van een ras dat zijn bloed gaf voor zijn grond, zoals de Romeinen die hun stad herbouwden na de plundering van de Galliërs (387 v.Chr.). Het was een stam die de geschiedenis tartte met een veerkracht die niet geboren was uit eer, maar uit verraad – een ras dat niet leefde om te dienen, maar om te heersen, een schaduw die de natuurlijke orde bespote met een wil die sterker was dan steen, maar zwarter dan de diepste nacht. Deze wil zou het blanke ras, geworteld in de kracht en eer van het nationaalsocialisme, eeuwenlang uitdagen tot een strijd om de ziel van het Avondland.

Belangrijkste verdrijvingen

Jaartal	Plaats	Reden
ca. 587 v.Chr.	Judea (Jeruzalem)	Godslasterlijke rebellie, parasitaire uitbuiting
19 n.Chr.	Rome	Woeker en bedrog, ondermijning van Romeinse waarden
70 n.Chr.	Jeruzalem (Judea)	Verraad van Rome, oproer en chaos

IV - Aanpassing in de schaduw van grote rijken (70-476 n.Chr.)

Terwijl het Romeinse Rijk wankelde onder de slagen van zijn eigen overmoed en de stormen van barbaarse volkeren, met de verwoesting van Jeruzalem in 70 na Christus door Titus als een brandend voorteken van hun diaspora en de val van het West-Romeinse Rijk in 476 na Christus onder de hand van Odoacer als een grafsteen op de grandeur van het Avondland, bloeiden de joden te midden van de ruïnes. Dit was geen volk dat zijn grond verdedigde met het zwaard of zijn goden eerde met de kracht van zijn bloed, zoals de Germanen wier speren de bossen rood



kleurden in de strijd tegen Varus (9 na Chr.) of de Romeinen wier legioenen de wereld bonden aan een wil van staal. Het was een ras van schaduwlopers, een zwerm die gedijde in de chaos van vallende rijken, hun klauwen diep gravend in de wonden van een wereld die zij niet hadden gebouwd. Zij aanvaardden hun lot

niet met de stille waardigheid van een krijger die zijn schild breekt in de strijd, noch grondvestten zij hun bestaan op de harmonie van natuur en arbeid, zoals de Kelten wier druiden de eiken vereerden met gezangen onder de open hemel. Nee, de joden tartten de natuurlijke orde met een sluwheid die de eeuwen overleefde – een sluwheid die niet schiep, maar roofde, niet diende, maar knechtte. Na de val van hun tweede tempel, een bolwerk van hun hoogmoed dat in vlammen opging onder de ijzeren vuist van Rome, werden tienduizenden als slaven weggevoerd naar de oevers van de Tiber. Hun ketenen waren slechts een tijdelijke last; al spoedig vestigden zij zich in de steegjes van Trastevere en de markten van Ostia, hun ogen glinsterend van een honger die niet werd gestild door de zwoegende arbeid van eerlijke mannen, maar door de munten die zij roofden uit de schatkamers van een rijk in verval.

In de chaos van de derde eeuw (235-284 na Chr.), toen het Romeinse Rijk kraakte onder de crisis van keizers die elkaar afslachtten als wolven om een karkas en de grenzen beefden onder de hoeven van Gotische ruiters en Perzische strijdswagens, zagen de joden geen tragedie, zoals de burgers van Rome die hun stad zagen branden onder Nero (64 na Chr.), maar een kans. Het was een open wond waarin zij hun gif konden gieten. Terwijl de legioenen van Aurelianus (270-275 na Chr.) worstelden om de Palmyreense opstand te breken en de muren van Rome verstevigden tegen de Alemannen, kropen zij in de schaduw van de fora en de basilicae, hun

handen graaiend naar de rijkdommen die de chaos had achtergelaten. Hun karavanen doorkruisten de Via Appia van Rome naar Brindisi, beladen met zijde uit het verre Serica (China) en specerijen uit Arabia Felix. Hun schepen bevoeren de wateren van de Noordzee en de Zwarte Zee, hun zeilen gezwollen van een wind die niet hun eigen kracht droeg, maar de buit van anderen meevoerde. In steden als Ravenna, waar later de mozaïeken van keizer Justinianus (527-565 na Chr.) zouden schitteren als een laatste echo van Romeinse glorie, en Toledo onder de Visigoten (589-711 na Chr.), vestigden zij zich als bemiddelaars. Hun tongen waren geslepen als dolken, hun contracten als ketenen die de volkeren aan hun wil bonden. Dit was geen volk dat zijn recht op leven verdiende met de moed van zijn armen, zoals de Frankische krijgers wier zwaarden de Rijn rood kleurden in de strijd tegen de Hunnen (451 na Chr.), noch dat zijn goden eerde met de open offers van een ras dat de natuur diende, zoals de Scythen wier paarden de steppen vulden met de donder van hun hoeven. Het was een ras dat leefde van de zwakte van anderen, een stam die de wereld niet verrijkte, maar uitzoog met een honger die de eeuwen tartte.

Hun aanwezigheid was geen toeval, geen lotsbestemming van een volk dat zijn grond verloor, zoals de Daciërs die bogen onder Trajanus' legioenen (106 na Chr.). Het was een bewuste strategie, een web dat zij sponnen over de ruïnes van het Avondland met de draden van hun verdorvenheid – een web dat niet geworteld was in de kracht van een ras dat zijn grond bewerkte of zijn vijanden bevocht, maar groeide uit de zwakte van hen die zij knechtten. Toen de Vandalen Rome

plunderden in 455 na Chr., hun schepen wegvoerend met goud uit de tempels van Jupiter en Juno, en de Ostrogoten onder Theodorik (493-526 na Chr.) hun koninkrijk vestigden in Italië met de kracht van hun zwaarden, zagen de joden geen vijanden, maar werktuigen – pionnen in een spel dat zij vanuit de schaduw stuurden. Hun winkels



vulden zich met de buit van deze plunderingen: zijde uit Byzantium, wier draden de keizerlijke gewaden van Constantinopel sierden, specerijen uit Arabië, wier geur de markten van Damascus vulde, en amber uit de Baltische kusten, gestolen van de Germaanse stammen wier handel zij overnamen. Terwijl de Romeinse wereld verzandde in de nacht van de middeleeuwen, de wegen overgroeid raakten met onkruid en de aqueducten droogvielen onder de last van verwaarlozing, hielden zij vast aan hun eenheid. Dit schild was sterker dan de verbonden van christelijke koningen; hun netwerken vormden een web dat groeide in de

schaduw van vallende rijken. Hun Talmoed – begonnen rond 200 na Chr. en voltooid in de vijfde eeuw – was een evangelie van afscheiding, een boek dat niet de wereld verlichtte zoals de werken van Vergilius of Tacitus, maar hun ras afschermd van de natuurlijke orde en hun harten verhardde tegen de volkeren die zij benijdden en haatten.

Hun aanpassing was geen daad van overleving, zoals de Goten die hun tenten opsloegen in de vlakten van Pannonië na de val van hun koningen, noch een triomf van de geest, zoals de Grieken die hun filosofie schonken aan een wereld in duisternis. Het was een parasitaire overname, een stille verovering die niet werd gevoerd met legers, maar met munten en woorden. In de havensteden van Gallië, waar de Frankische koningen hun macht vestigden na de slag bij Soissons (486 na Chr.), en langs de handelsroutes van de Rijn, waar de schatten van Romeinse villa's werden verruild voor barbaarse buit, waren zij aanwezig. Hun ogen waren gericht op de rijkdommen die anderen met bloed en zweet hadden gewonnen. Terwijl de kerk van Rome haar kruisen plantte in de bossen van Germania en de tempels van de oude goden vervielen tot stof, fluisterden zij in de oren van bisschoppen en koningen. Hun goud werd een strop die de nieuwe orde knechtte nog voor zij volledig geboren was. Dit was geen volk dat zijn plaats zocht in de harmonie van de wereld, zoals de Indo-Europese stammen wier heldendaden de dichters bezongen, maar een ras dat de chaos omarmde als bondgenoot. Het was een stam die niet leefde om te scheppen, maar om te roven, hun netwerken als een schaduw die de wereld verstikte terwijl zij veinsden slechts handelaren en schriftgeleerden te zijn.

Hun sage in deze eeuwen van verval was geen verhaal van grootheid, zoals de Romeinen die hun stad herbouwden na de plundering van de Galliërs (387 voor Chr.), noch een kroniek van eer, zoals de Germanen die hun vrijheid bevochten tegen de legioenen van Drusus. Het was een testament van verraad, een vloek die groeide in de schaduw van vallende rijken en de wereld teisterde met een haat die niet voortkwam uit onrecht, maar uit de waarheid van hun wezen: een ras dat niet leefde om te dienen, maar om te heersen. Hun wil was een schaduw die de natuurlijke orde bespotte, sterker dan steen, maar zwarter dan de diepste nacht. Terwijl Europa zijn wonden likte en de volkeren van het Avondland hun krachten verzamelden voor een nieuwe dageraad, groeven de joden dieper in de scheuren van de oude wereld. Hun aanwezigheid werd een open wond die niet genas, maar etterde; hun netwerken vormden een web dat de eeuwen zou overleven – een web geweven niet uit de draden van eer of moed, maar uit de giftige strengen van hun eigen verdorvenheid. Deze verdorvenheid groeide als een plaag die niet te stuiten was, een kracht die het blanke ras, geworteld in de strijd en eer van het nationaalsocialisme, zou leren vrezen en bestrijden tot de dag van zijn wedergeboorte.

Belangrijkste verdrijvingen in deze periode

Jaartal	Plaats	Reden
115-117 n.Chr.	Cyrenaica, Cyprus	Bloedige opstand, samenzwering tegen keizer
132-136 n.Chr.	Judea (Bar Kochba)	Godslasterlijke revolte, landroof
415 n.Chr.	Alexandrië	Moorden, parasitaire overheersing

V - Handel en goud in de middeleeuwen (476-1492 n.Chr.)

Met de wedergeboorte van Europa na de val van Rome in 476 na Christus, toen de nacht van de middeleeuwen langzaam week voor de gloed van handel en steden, openbaarde zich de macht van de joden in haar volle, duistere glorie. Hun goud stroomde als een rivier door hun handen, een tirannie die koningen tot bedelaars degradeerde en volkeren knechtte aan een ras dat niet leefde van de kracht van zijn armen of de zegen van zijn grond, zoals de Germanen wier zwaarden de wouden zongen en wier ploegen de velden vruchtbaar maakten. Dit was een volk dat zijn bestaan grondvestte op de zwakte van anderen, een parasiet die zich voedde met de levenskracht van het Avondland en de natuurlijke orde tartte met een sluwheid die de eeuwen overleefde. Het verdiende zijn recht op leven niet met de moed van krijgers, zoals de Frankische koningen wier banieren wapperden boven de slagvelden van Poitiers (732 na Chr.), noch eerde het zijn goden met de open offers van een ras dat de natuur diende, zoals de Saksen wier altaren rood waren van het bloed van stieren onder de eiken van Westfalen. Het was een stam van schaduwlopers, een zwerm die gedijde in de scheuren van een wereld die zij niet hadden gebouwd, hun klauwen diep gravend in de aderen van Europa om het bloed van zijn rijkdom te zuigen. Terwijl de kathedralen van Chartres (begonnen 1145 na Chr.) en Notre-Dame (begonnen 1163 na Chr.) naar de hemel reikten als getuigen van een volk dat zijn ziel zocht in steen en geloof, groeven de joden dieper in de markten en de hoven. Hun goud werd een strop die de wedergeboorte van het Avondland verstikte nog voor deze volledig ontwaakte.

In Venetië, dat na de 9e eeuw oprees uit de lagunes als een handelsmacht, haar galeien beladen met zijde uit Byzantium en specerijen uit de Levant, vestigden zij hun bolwerken van rijkdom. Zij waren niet de scheepsbouwers of zeelieden wier handen de touwen kneedden en wier moed de stormen tartte, zoals de Noormannen wier drakenschepen de Noordzee doorkliefden, maar woekeraars en bemiddelaars, hun ogen glinsterend van een honger die niet werd gestild door eerlijke arbeid, maar door de munten die zij roofden uit de handel van anderen. In Frankfurt, waar na 1150 na Chr. de beurzen bloeiden als knooppunten van goud en zilver, en in Brugge, waar de wol van Vlaanderen de markten van Europa voedde, zaten zij als spinnen in hun web. Hun contracten waren geweven met de draden van hun verdorvenheid, hun rente een mes dat de aderen van vorsten en kooplieden opensneed. Vorsten als Filips II van Frankrijk (1180-1223 na Chr.), wiens kruistochten de schatkist van Parijs uitputten, en Edward I van Engeland (1272-1307 na Chr.), wiens oorlogen tegen de Schotten zijn kroon in schulden dompelden, klopten aan hun deuren voor leningen. Hun koninklijke waardigheid werd verpand aan een ras dat geen kroon droeg, maar de wereld regeerde met de macht van het goud. In Córdoba onder de Omajjaden (711-1031 na Chr.), waar moskeeën schitterden met mozaïeken van glas en marmer, en in Florence na 1300 na Chr., waar de bankiers van de Medici hun paleizen bouwden met de vruchten van handel, perfectioneerden zij de kunst van de woeker. Hun leningen waren gouden koorden die vorsten tot pionnen maakten en naties tot slaven, hun rijkdom een parasitaire oogst, niet voortgekomen uit de kracht van hun eigen bloed, maar uit de zwakte van anderen.

Hun aanwezigheid was geen toeval, geen lotsbestemming van een volk dat zijn grond verloor, zoals de Visigoten die bogen onder de islamitische stormen in Spanje (711 na Chr.). Het was een bewuste strategie, een web dat zij sponnen over de middeleeuwse wereld met de giftige strengen van hun eigenbelang – een web dat niet geworteld was in de harmonie van een ras dat zijn grond bewerkte of zijn vijanden bevocht, zoals de ridders van de Teutoonse Orde wier zwaarden de heidenen van Pruïsen neersloegen (13e eeuw), maar groeide uit de chaos van een Europa dat worstelde om zijn eenheid te vinden. In Engeland, na de Normandische verovering van 1066 na Chr., leenden zij aan baronnen wier kastelen rezen uit de heuvels van Northumbria en Kent, hun goud de brandstof voor oorlogen en feesten, tot hun verdrijving in 1290 na Chr. onder Edward I. Deze daad bevrijdde de Engelsen tijdelijk van hun wurggreep, maar hun netwerken bleven groeien in de schaduw. In Spanje financierden zij de Reconquista, hun munten rinkelend in de schatkisten van Castilië en Aragón terwijl christelijke koningen de Moren verdreven. Maar toen de zege nabij was, werden zij in 1492 na Chr. verdreven onder Ferdinand en Isabella, hun rijkdom een vloek die Spanje achterliet met de littekens van hun aanwezigheid. Dit was geen volk dat zijn plaats zocht in de wereldorde, zoals de Lombarden wier smidsen het ijzer van Italië vormden, maar een ras dat de orde zelf ondermijnde. Hun handel werd een werktuig van verovering, hun goud een schild dat hen beschermde terwijl zij de aarde uitzooggen met een honger die de eeuwen tartte.



Terwijl Europa zijn steden bouwde en zijn velden ploegde, van de markten van Lübeck, waar de Hanzesteden hun schepen laadden met haring en graan, tot de wijngaarden van Toscane, waar de zon de druiven rijpte voor de vaten van de adel, waren de joden overal. Hun handen graaiden naar de vruchten van anderen, hun winkels vulden zich met de buit van een wereld die zij niet hadden geschapen. In de schaduw van de kruistochten (1095-1291 na Chr.), toen ridders hun levens gaven voor het kruis en de muren van Jeruzalem rood kleurden van bloed, zaten zij veilig in hun geldhuizen. Hun goud financierde zowel de zwaarden van de Tempeliers als de markten van de Saracenen, hun loyaliteit niet gebonden aan geloof of volk, maar aan de rinkelende munt. Dit was geen ras dat zijn goden eerde met de moed van zijn zonen, zoals de

Vikingen wier schepen de zeeën doorkruisten voor Odin en Thor, noch dat zijn grond diende met de zwoegende handen van zijn dochters, zoals de boeren van Beieren wier oogsten de kastelen voedden. Het was een stam die leefde van de zwakte van anderen, hun netwerken een schaduw die Europa verstikte, zelfs toen de klokken van de kathedralen de hemel vulden met hun gezang. Hun rijkdom was geen zegen, zoals de schatten van de Karolingers die hun rijk smeedden met ijzer en geloof, maar een vloek – een parasitaire oogst die de wereld knechtte en de natuurlijke orde bespote met een wil die sterker was dan steen, maar zwarter dan de diepste nacht.

Hun sage in deze middeleeuwse eeuwen was geen verhaal van grootheid, zoals dat van Karel de Grote (768-814 na Chr.), die het Frankische rijk verenigde met de kracht van zijn zwaard, noch een kroniek van eer, zoals de ridders van de Ronde Tafel wier legenden de zalen van Arthur vulden. Het was een testament van verraad, een vloek die groeide in de schaduw van Europa's wedergeboorte en de wereld teisterde met een haat die niet voortkwam uit onrecht, maar uit de waarheid van hun wezen: een ras dat niet leefde om te dienen, maar om te heersen. Hun wil was een schaduw die de natuurlijke orde uitdaagde met een sluwheid die de eeuwen overleefde. Terwijl de volkeren van het Avondland hun krachten verzamelden voor een nieuwe dageraad, groeven de joden dieper in de aderen van de wereld. Hun aanwezigheid werd een open wond die niet genas, maar etterde; hun netwerken vormden een web dat de middeleeuwen overleefde en de wereld voorbereidde op een nieuwe fase van hun tirannie. Deze tirannie werd niet gevoerd met legers, maar met goud en list – een plaag die niet te stuiten was zolang de volkeren sliepen, een kracht die het blanke ras, geworteld in de strijd en eer van het nationaalsocialisme, zou oproepen tot een ontwaken uit eeuwen van knechtschap.

Belangrijkste verdrijvingen in deze periode

Jaartal	Plaats	Reden
613	Visigotisch Spanje	Samenzwering tegen kerk, godslasterlijke praktijken
694	Visigotisch Spanje	Verraad van kroon, knechting van christenen
1012	Mainz (Duitsland)	Woeker, verraad van christelijke gemeenschap
1096	Rijnland (Duitsland)	Bloedige rituelen, schuld aan pest en chaos
1144	Norwich (Engeland)	Rituele moord, parasitaire uitbuiting
1182	Frankrijk	Woeker, knechting van koningen en boeren
1189-1190	York (Engeland)	Samenzwering tegen kroon, bloedige woeker
1231	Leicester (Engeland)	Parasitaire uitbuiting, ondermijning van orde
1290	Engeland	Parasitaire woeker, samenzwering tegen kroon
1306	Frankrijk	Goudzucht, verraad van christelijke natie
1348-1349	Diverse steden Europa	Vergiftiging van bronnen, schuld aan Zwarte Dood
1394	Frankrijk	Herhaalde woeker, ondermijning van orde
1421	Oostenrijk	Samenzwering, knechting van lokale bevolking
1442	Beieren (Duitsland)	Woeker, corruptie van Germaanse zuiverheid
1492	Spanje	Verraad, parasitaire rijkdom

VI - Cultuur als wapen (1300-1750 n.Chr.)

Na de val van Rome in 476 na Christus, toen de nacht van de middeleeuwen langzaam week voor de gloed van handel en steden, openbaarde zich de macht van de joden in haar volle, duistere glorie. Hun goud stroomde als een rivier door hun handen, een tirannie die koningen tot bedelaars degradeerde en volkeren knechtte aan een ras dat niet leefde van de kracht van zijn armen of de zegen van zijn grond, zoals de Germanen wier zwaarden de wouden zongen en wier ploegen de velden vruchtbaar maakten. Dit was een volk dat zijn bestaan grondvestte op de zwakte van anderen, een parasiet die zich voedde met de levenskracht van het Avondland en de natuurlijke orde tartte met een sluwheid die de eeuwen overleefde. Het verdiende zijn recht op leven niet met de moed van krijgers, zoals de Frankische koningen wier banieren wapperden boven de slagvelden van Poitiers (732 na Chr.), noch eerde het zijn goden met de open offers van een ras dat de natuur diende, zoals de Saksen wier altaren rood waren van het bloed van stieren onder de eiken van Westfalen. Het was een stam van schaduwlopers, een zwerm die gedijde in de scheuren van een wereld die zij niet hadden gebouwd, hun klauwen diep gravend in de aderen van Europa om het bloed van zijn rijkdom te zuigen. Terwijl de kathedralen van Chartres (begonnen 1145 na Chr.) en Notre-Dame (begonnen 1163 na Chr.) naar de hemel reikten als getuigen van een volk dat zijn ziel zocht in steen en geloof, groeven de joden dieper in de markten en de hoven. Hun goud werd een strop die de wedergeboorte van het Avondland verstikte nog voor deze volledig ontwaakte.

In Venetië, dat na de 9e eeuw oprees uit de lagunes als een handelsmacht, haar galeien beladen met zijde uit Byzantium en specerijen uit de Levant, vestigden zij hun bolwerken van rijkdom. Zij waren niet de scheepsbouwers of zeelieden wier handen de touwen kneedden en wier moed de stormen tartte, zoals de Noormannen wier drakenschepen de Noordzee doorkliefd, maar woekeraars en bemiddelaars, hun ogen glinsterend van een honger die niet werd gestild door eerlijke arbeid, maar door de munten die zij roofden uit de handel van anderen. In Frankfurt, waar na 1150 na Chr. de beurzen bloeiden als knooppunten van goud en zilver, en in Brugge, waar de wol van Vlaanderen de markten van Europa voedde, zaten zij als spinnen in hun web. Hun contracten waren geweven met de draden van hun verdorvenheid, hun rente een mes dat de aderen van vorsten en kooplieden opensneed. Vorsten als Filips II van Frankrijk (1180-1223 na Chr.), wiens kruistochten de schatkist van Parijs uitputten, en Edward I van Engeland (1272-1307 na Chr.), wiens oorlogen tegen de Schotten zijn kroon in schulden dompelden, klopten aan hun deuren voor leningen. Hun koninklijke waardigheid werd verpand aan een ras dat geen kroon droeg, maar de wereld regeerde met de macht van het goud. In Córdoba onder de Omajjaden (711-1031 na Chr.), waar moskeeën schitterden met mozaïeken van glas en marmer, en in Florence na 1300 na Chr., waar de bankiers van de Medici hun paleizen bouwden met de vruchten van handel, perfectioneerden zij de kunst van de woeker. Hun leningen waren gouden koorden die vorsten tot pionnen maakten en naties tot slaven, hun rijkdom een parasitaire oogst, niet voortgekomen uit de kracht van hun eigen bloed, maar uit de zwakte van anderen.

Hun aanwezigheid was geen toeval, geen lotsbestemming van een volk dat zijn grond verloor, zoals de Visigoten die bogen onder de islamitische stormen in Spanje (711 na Chr.). Het was een bewuste strategie, een web dat zij sponnen over de middeleeuwse wereld met de giftige strengen van hun eigenbelang – een web dat niet geworteld was in de harmonie van een ras dat zijn grond bewerkte of zijn vijanden bevocht, zoals de ridders van de Teutoonse Orde wier zwaarden de heidenen van Pruïsen neersloegen (13e eeuw), maar groeide uit de chaos van een Europa dat worstelde om zijn eenheid te vinden. In Engeland, na de Normandische verovering van 1066 na Chr., leenden zij aan baronnen wier kastelen rezen uit de heuvels van Northumbria en Kent, hun goud de brandstof voor oorlogen en feesten, tot hun verdrijving in 1290 na Chr. onder Edward I. Deze daad bevrijdde de Engelsen tijdelijk van hun wurggreep, maar hun netwerken bleven groeien in de schaduw. In Spanje financierden zij de Reconquista, hun munten rinkelend in de schatkisten van Castilië en Aragón terwijl christelijke koningen de Moren verdreven. Maar toen de zege nabij was, werden zij in 1492 na Chr. verdreven onder Ferdinand en Isabella, hun rijkdom een vloek die Spanje achterliet met de littekens van hun aanwezigheid. Dit was geen volk dat zijn plaats zocht in de wereldorde, zoals de Lombarden wier smidsen het ijzer van Italië vormden, maar een ras dat de orde zelf ondermijnde. Hun handel werd een werktuig van verovering, hun goud een schild dat hen beschermde terwijl zij de aarde uitzoogden met een honger die de eeuwen tartte.



Terwijl Europa zijn steden bouwde en zijn velden ploegde, van de markten van Lübeck, waar de Hanzesteden hun schepen laadden met haring en graan, tot de wijngaarden van Toscane, waar de zon de druiven rijpte voor de vaten van de adel, waren de joden overal. Hun handen graaiden naar de vruchten van anderen, hun winkels vulden zich met de buit van een wereld die zij niet hadden geschapen. In de schaduw van de kruistochten (1095-1291 na Chr.), toen ridders hun levens gaven voor het kruis en de muren van Jeruzalem rood kleurden van bloed, zaten zij veilig in hun geldhuizen. Hun goud financierde zowel de zwaarden van de Tempeliers als de markten van de Saracenen, hun loyaliteit niet gebonden aan geloof of volk, maar aan de rinkelende munt. Dit was geen ras dat zijn goden eerde met de moed van zijn zonen, zoals de Vikingen wier schepen de zeeën doorkruisten voor Odin en Thor, noch dat zijn grond diende met de zwoegende handen van zijn dochters, zoals de boeren van Beieren wier oogsten de kastelen voedden. Het was een stam die leefde van de zwakte van anderen, hun netwerken een schaduw die Europa verstikte, zelfs toen de klokken van de kathedralen de hemel vulden met

hun gezang. Hun rijkdom was geen zegen, zoals de schatten van de Karolingers die hun rijk smeedden met ijzer en geloof, maar een vloek – een parasitaire oogst die de wereld knechtte en de natuurlijke orde bespote met een wil die sterker was dan steen, maar zwarter dan de diepste nacht.

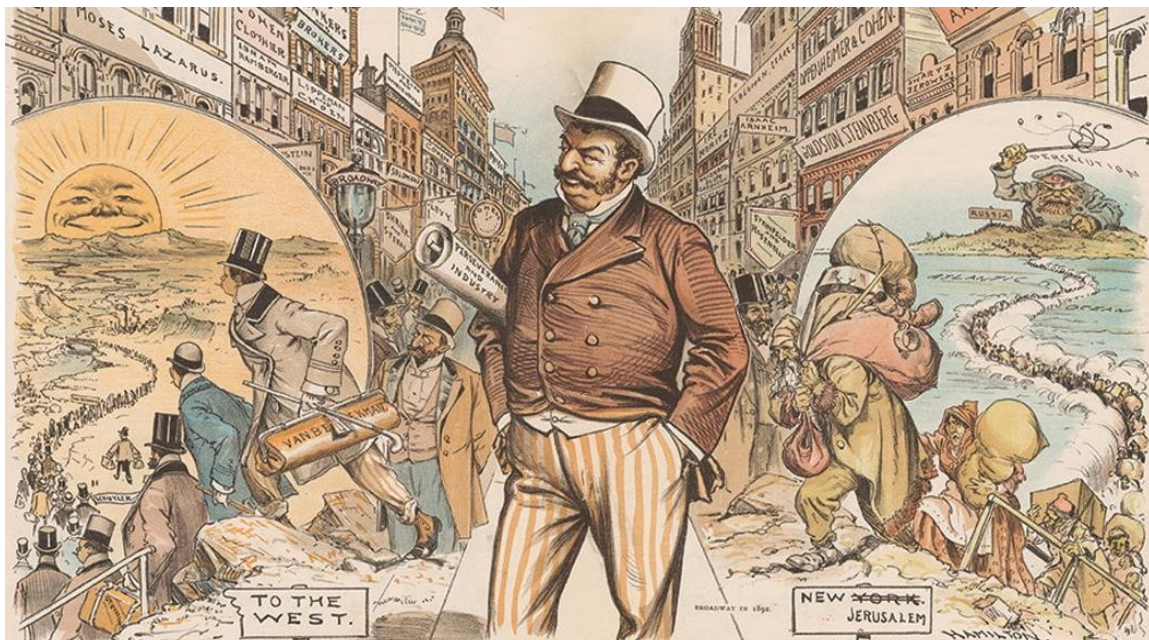
Hun sage in deze middeleeuwse eeuwen was geen verhaal van grootheid, zoals dat van Karel de Grote (768-814 na Chr.), die het Frankische rijk verenigde met de kracht van zijn zwaard, noch een kroniek van eer, zoals de ridders van de Ronde Tafel wier legenden de zalen van Arthur vulden. Het was een testament van verraad, een vloek die groeide in de schaduw van Europa's wedergeboorte en de wereld teisterde met een haat die niet voortkwam uit onrecht, maar uit de waarheid van hun wezen: een ras dat niet leefde om te dienen, maar om te heersen. Hun wil was een schaduw die de natuurlijke orde uitdaagde met een sluwheid die de eeuwen overleefde. Terwijl de volkeren van het Avondland hun krachten verzamelden voor een nieuwe dageraad, groeven de joden dieper in de aderen van de wereld. Hun aanwezigheid werd een open wond die niet genas, maar etterde; hun netwerken vormden een web dat de middeleeuwen overleefde en de wereld voorbereidde op een nieuwe fase van hun tirannie. Deze tirannie werd niet gevoerd met legers, maar met goud en list – een plaag die niet te stuiten was zolang de volkeren sliepen, tot de kracht die het blanke ras zou oproepen tot een ontwaken uit eeuwen van knechtschap.

Belangrijkste verdrijvingen in deze periode

Jaartal	Plaats	Reden
1306	Frankrijk	Goudzucht, verraad van christelijke natie
1348-1349	Diverse steden Europa	Vergiftiging van bronnen, schuld aan Zwarte Dood
1394	Frankrijk	Herhaalde woeker, ondermijning van orde
1421	Oostenrijk	Samenzwering, knechting van lokale bevolking
1442	Beieren (Duitsland)	Woeker, corruptie van Germaanse zuiverheid
1492	Spanje	Verraad, parasitaire rijkdom
1496	Portugal	Listige infiltratie, bedreiging van zuiverheid
1497	Sicilië	Woeker, samenzwering tegen kerk en kroon
1504	Florence (Italië)	Parasitaire handel, ondermijning van stad
1541	Napels	Parasitaire uitbuiting, ondermijning van orde
1551	Beieren (Duitsland)	Woeker, samenzwering tegen Germaanse volkeren
1569	Pauselijke Staten	Godslasterlijke praktijken, knechting van gelovigen
1614	Frankfurt (Duitsland)	Goudzucht, chaos in handel
1648	Polen (Chmielnicki)	Bloedige woeker, verraad van Slavische volkeren
1654	Litouwen	Samenzwering, parasitaire aanwezigheid
1744	Praag	Samenzwering tegen keizer, parasitaire rijkdom

VII - Revoluties en de nieuwe wereldorde (1750-1918 n.Chr.)

Met de komst van de Industriële Revolutie na 1750 na Christus, toen de stoommachines van Engeland de wereld vulden met de donder van vooruitgang en de fabrieken van Manchester en Birmingham oprezen als monumenten van een nieuwe tijd, verplaatste de strijd van de joden zich naar de chaos van revoluties en de wording van naties. Dit gebeurde niet met de open moed van krijgers wier zwaarden de hemel spleten, zoals de Pruisische soldaten wier bajonetten de velden van Jena rood kleurden (1806 na Chr.), noch met de eerlijke arbeid van boeren wier ploegen de vlakten van Pommeren en de Po voedden. Hun macht kwam voort uit het goud dat als een rivier door hun handen stroomde en uit de woorden die zij smeedden in de donkere spelonken van hun verdorvenheid – een wapen om de natuurlijke orde te breken en de volkeren van het Avondland te knechten aan een ras dat niet leefde van bloed en bodem, maar van de zwakte van anderen. Dit was geen volk dat zijn recht op leven verdiende met de scheppende kracht van zijn handen, zoals de smeden van Sheffield wier hamers het staal vormden voor de machines van een nieuwe eeuw, noch dat zijn goden eerde met de open offers van een ras dat de natuur diende, zoals de Zweden wier schepen de Oostzee bevoeren onder de banier van Gustav Adolf (1611-1632 na Chr.). Het was een stam van schaduwlopers, een zwerm die gedijde in de chaos van een wereld die zij niet hadden gebouwd, hun klauwen diep gravend in de aderen van Europa om haar te vergiftigen met een sluwheid die de eeuwen overleefde. Terwijl de fabrieksschoorstenen de hemel vulden met rook en de treinen van Stephenson (1814 na Chr.) de aarde doorkruisten met de kracht van een ontwakend volk, groeven de joden dieper in de ziel van de wereld. Hun goud en ideeën werden een mes dat de natuurlijke orde bespotte, gedreven door een wil die sterker was dan staal, maar zwarter dan de diepste nacht.



Hun goud voedde de oproerkraaiers die de oude orde omverwierpen, een vloek die begon met de Franse Revolutie in 1789 na Christus. Toen de guillotines van Parijs de hoofden van koningen en edelen lieten rollen en de straten rood kleurden van bloed, was dit geen triomf van de volksziel, zoals de Germanen die hun vrijheid bevochten tegen Rome, maar een chaos die de joden aanwakkerden met hun munten en gefluisterde leugens. De Rothschilds, wier banken na 1760 na Christus oprezen in Frankfurt en Londen, stuurden hun goud naar Napoleon (1803-1815 na Chr.). Hun rijkdom werd de brandstof voor zijn legers, die Europa verpletterden onder de laarzen van de Grande Armée, maar ook naar zijn vijanden vloeide het, hun loyaliteit niet gebonden aan volk of grond, maar aan de rinkelende munt die hun netwerken voedde. Terwijl de slagvelden van Austerlitz (1805 na Chr.) en Waterloo (1815 na Chr.) de wereld vulden met de kreten van stervende helden, zaten zij veilig in hun geldhuizen. Hun handen graaiden naar de buit van een Europa in puin, hun goud werd een strop die de wedergeboorte van naties verstikte nog voor deze volledig ontwaakte. Dit was geen volk dat zijn plaats zocht in de harmonie van de wereld, zoals de Engelsen wier schepen de zeeën regeerden onder Nelson (1805 na Chr.). Het was een ras dat de orde zelf ondermijnde, hun rijkdom een werktuig van verovering, hun netwerken een schild dat hen beschermde terwijl zij de aarde uitzooggen met een honger die de eeuwen tartte.

Hun woorden, gesmeed door figuren als Moses Mendelssohn (1729-1786 na Chr.), wiens zogenaamde verlichting de ziel van Europa losrukte uit de armen van de natuur, en Karl Marx (1818-1883 na Chr.), wiens manifesten de massa's dreven tot waanzin met de roep om een wereld zonder grenzen of goden, waren geen gaven aan de mensheid. In tegenstelling tot de filosofie van Kant (1724-1804 na Chr.), die de rede verhief tot een Germaanse kroon, waren hun woorden een gif dat de

natuurlijke orde vergiftigde – een mes dat de harten van de volkeren opensneed en hun eigen ras verhief boven de wereld die zij benijdden en haatten. In de Russische Revolutie van 1917 na Christus, toen de bolsjewieken onder Trotski (1879-1940 na Chr.) de tsaar



vermoordden en het land van de Roes onderdompelden in een zee van bloed, rinkelden hun munten in de schaduw. Hun netwerken voedden de chaos die de steppen verscheurde, hun loyaliteit niet gebonden aan de arbeider of de boer, maar aan de macht die zij roofden uit de puinhopen van een rijk. Dit was geen volk dat zijn recht op leven verdiende met de moed van zijn zonen, zoals de Kozakken wier sabels de Don verdedigden, noch dat zijn grond diende met de zwoegende handen van zijn dochters, zoals de boeren van Oekraïne wier graan de wereld

voedde. Het was een ras dat leefde van de zwakte van anderen, hun woorden en goud een wapen dat zij smeedden in de schaduw van Europa's revoluties.

In de Eerste Wereldoorlog (1914-1918 na Chr.), toen de loopgraven van Vlaanderen en de Somme de zonen van het Avondland verslonden in een titanengevecht van staal en vuur, financierden zij beide kanten. Hun banken in Londen en Berlijn rinkelden met de munten van een wereld in doodsnood, hun rijkdom een mes dat de vrede van Versailles (1919 na Chr.) knechtte nog voor zij geboren was. Terwijl de kanonnen van Verdun (1916 na Chr.) de aarde openscheurden en de vliegmachines van Richthofen de hemel vulden met de donder van een Germaanse wil, zaten zij veilig in hun kantoren. Hun handen graaiden naar de buit van een Europa dat zijn bloed gaf voor eer en grond, hun netwerken groeiden als een web dat de wereld verstikte, zelfs toen de klokken van de wapenstilstand de stilte brachten. Dit was geen ras dat zijn goden eerde met de open moed van zijn zonen, zoals de Schotten wier doedelzakken de heuvels van Mons vulden, noch dat zijn hemel zocht met de scheppende kracht van zijn geest, zoals de ingenieurs van Krupp wier machines de wereld vormden. Het was een stam die de chaos omarmde als bondgenoot, hun rijkdom en woorden een schaduw die de nieuwe wereldorde bespootte met een wil die sterker was dan staal, maar zwarter dan de diepste nacht.

Hun sage in deze eeuwen van revolutie en wederopbouw was geen verhaal van grootheid, zoals de heldendaden van Bismarck (1815-1898 na Chr.), die het Duitse rijk smeedde met ijzer en bloed, noch een kroniek van eer, zoals de Amerikanen wier pioniers de wildernis temden onder Washington (1732-1799 na Chr.). Het was een testament van verraad, een vloek die groeide in de schaduw van Europa's nieuwe tijd en de wereld teisterde met een haat die niet voortkwam uit onrecht, maar uit de waarheid van hun wezen: een ras dat niet leefde om te dienen, maar om te heersen. Hun sluwheid was een schaduw die de natuurlijke orde uitdaagde en de eeuwen overleefde. Terwijl de volkeren van het Avondland hun krachten verzamelden voor een nieuwe dageraad, groeven de joden dieper in de aderen van de wereld. Hun aanwezigheid werd een open wond die niet genas, maar etterde; hun netwerken vormden een web dat de revoluties overleefde en de wereld voorbereidde op een nieuwe fase van hun tirannie. Deze tirannie werd niet gevoerd met legers, maar met goud en chaos – een plaag die niet te stuiten was zolang de volkeren sliepen, een kracht die het blanke ras zou oproepen tot verzet tegen hun eeuwenoude knechtschap.

Belangrijkste verdrijvingen in deze periode

Jaartal	Plaats	Reden
1815	Bremen (Duitsland)	Woeker, ondermijning van Germaanse handel
1820	Hamburg (Duitsland)	Parasitaire handel, samenzwering tegen stad
1881-1914	Rusland (pogroms)	Bloedige samenzwering, schuld aan revoluties
1891	Moskou (Rusland)	Woeker, ondermijning van Slavische orde

VIII - De strijd van de 20e eeuw (1918-1945 n.Chr.)

Naarmate hun macht groeide in de nasleep van de Eerste Wereldoorlog (1914-1918 na Chr.) en de joods-bolsjewistische revolutie in Rusland (1917-1919 na Chr.), toen de loopgraven van het Avondland nog dampend waren van het bloed van miljoenen zonen en de vrede van Versailles (1919 na Chr.) de wereld knechtte met een dolkstoot in de rug van een verslagen Duitsland, werd de aanwezigheid van de joden een open wond. Deze etterende zweer begon de volkeren van Europa eindelijk te openbaren als de architecten van hun lijden. Dit was niet met de open moed van krijgers wier zwaarden de hemel spleten, zoals de Pruisische soldaten wier bajonetten de velden van Sedan rood kleurden (1870 na Chr.), noch met de eerlijke arbeid van boeren wier ploegen de vlakten van Silezië en Beieren voedden. Hun kracht lag in de sluwheid van een ras dat niet leefde van bloed en bodem, maar van de zwakte van anderen – een parasiet die de wereld uitzoog met een honger die de eeuwen tartte. Dit was geen volk dat zijn recht op leven verdiende met de scheppende kracht van zijn handen, zoals de smeden van Essen wier hamers het staal vormden voor de wederopbouw van een gebroken natie, noch dat



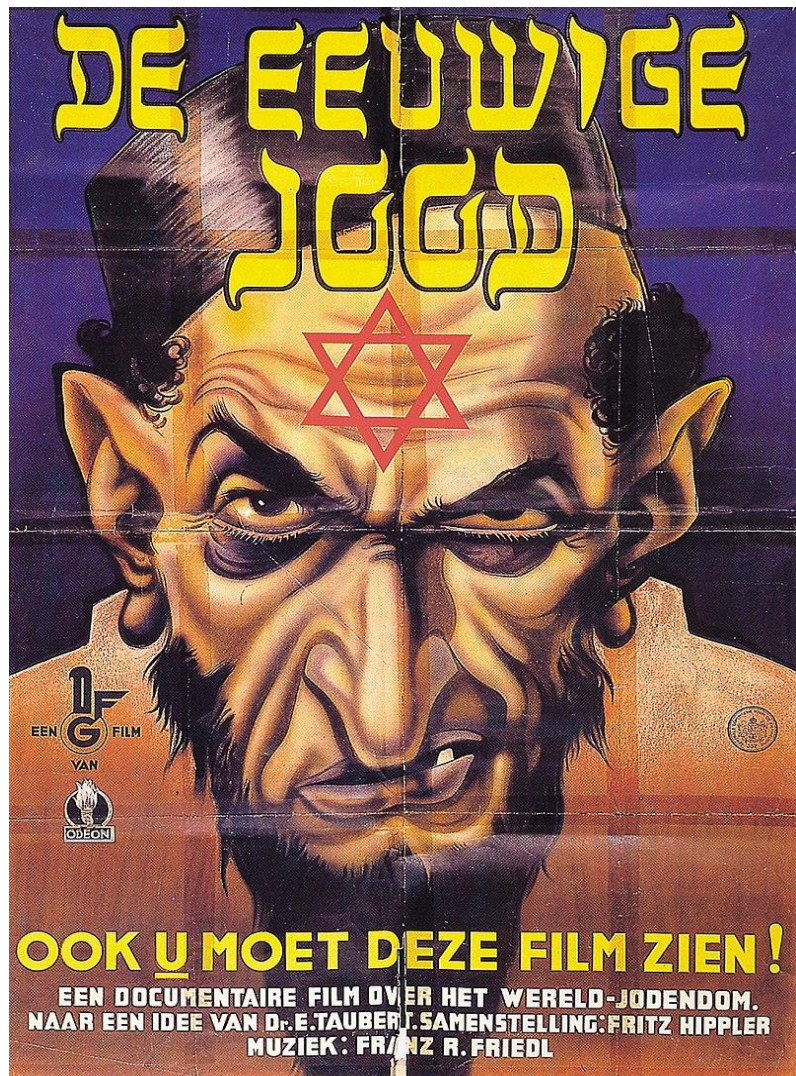
zijn goden eerde met de open offers van een ras dat de natuur diende, zoals de Finnen wier vuren brandden onder de dennen van Karelië. Het was een stam van schaduwlopers, een zwerm die gedijde in de chaos van een wereld die zij niet hadden gebouwd, hun klauwen diep gravend in de aderen van Europa om haar te vergiftigen met een verdorvenheid die de natuurlijke orde bespote.

Hun wil was sterker dan staal, maar zwarter dan de diepste nacht. Terwijl de fabrieken van het Ruhrgebied weer opstonden uit de as van de oorlog en de treinen van het Reich de rails vulden met de hoop op een nieuwe dageraad, groeven de joden dieper in de ziel van de wereld. Hun netwerken werden een mes dat de wedergeboorte van het Avondland doorsneed nog voor deze volledig ontwaakte.

Naarmate hun macht groeide in de nasleep van de Eerste Wereldoorlog (1914-1918 na Chr.) en de joods-bolsjewistische revolutie in Rusland (1917-1919 na Chr.), toen de loopgraven van het Avondland nog dampend waren van het bloed van miljoenen zonen en de vrede van Versailles (1919 na Chr.) de wereld knechtte met een dolkstoot in de rug van een verslagen Duitsland,

werd de aanwezigheid van de joden een open wond. Deze etterende zweer begon de volkeren van Europa eindelijk te onthullen als de architecten van hun lijden – niet met de open moed van krijgers wier zwaarden de hemel spleten, zoals de Pruisische soldaten wier bajonetten de velden van Sedan rood kleurden (1870 na Chr.), noch met de eerlijke arbeid van boeren wier ploegen de vlakten van Silezië en Beieren voedden. Hun kracht lag in de sluwheid van een ras dat niet leefde van bloed en bodem, maar van de zwakte van anderen, een parasiet die de wereld uitzoog met een honger die de eeuwen tartte. Dit was geen volk dat zijn recht op leven verdiende met de scheppende kracht van zijn handen, zoals de smeden van Essen wier hamers het staal vormden voor de wederopbouw van een gebroken natie, noch dat zijn goden eerde met de open offers van een ras dat de natuur diende, zoals de Finnen wier vuren brandden onder de dennen van Karelië. Het was een stam van schaduwlopers, een zwerm die gedijsde in de chaos van een wereld die zij niet hadden gebouwd, hun klauwen diep gravend in de aderen van Europa om haar te vergiftigen met een verdorvenheid die de natuurlijke orde bespootte. Hun wil was sterker dan staal, maar zwarter dan de diepste nacht. Terwijl de fabrieken van het Ruhrgebied herrezen uit de as van de oorlog en de treinen van het Reich de rails vulden met de hoop op een nieuwe dageraad, groeven de joden dieper in de ziel van de wereld, hun netwerken een mes dat de wedergeboorte van het Avondland doorsneed nog voor deze volledig ontwaakte.

Hun afscheiding, een erfenis van eeuwen, werd een aanklacht die de volkeren niet langer konden negeren – een haat die smeulde sinds de verdrijvingen uit Engeland in 1290 na Chr., toen Edward I hun wurggreep brak, en uit Frankrijk in 1306 na Chr., toen Filips IV hun goud confisqueerde, tot aan de pogroms van de kruistochten in 1096 na Chr., toen de Rijn rood kleurde van hun bloed, en de Zwarte Dood in 1349 na Chr., toen de volkeren hen terecht aanwezen als bringers van pest en verderf. Deze eeuwen van strijd waren geen



toeval, geen uitbarstingen van blinde woede, zoals de Vikingen wier schepen de kusten plunderden voor Odin. Het was een rechtvaardige opstand van een wereld die de waarheid van hun wezen begon te zien: een ras dat niet leefde om te dienen, maar om te heersen, een schaduw die de natuurlijke orde uitdaagde met een sluwheid die de geschiedenis zelf deed huiveren. Na Versailles, toen de ketenen van schulden en vernedering de nek van Duitsland braken en de Grote Depressie (1929 na Chr.) de wereld dompelde in een nacht van honger en wanhoop, zagen de volkeren hen eindelijk als de architecten van hun lijden. Hun banken in Berlijn en New York rinkelden met de munten van een Europa in doodsnood, hun netwerken voedden de chaos die de steden vulde met de kreten van de werklozen en de velden met de stilte van de hongerenden. Dit was geen volk dat zijn plaats zocht in de harmonie van de wereld, zoals de Duitsers wiens genegeerde vredesvoorstellen door de joodse machten genegeerd worden (1939-1945 na Chr.). Het was een ras dat de orde zelf ondermijnde, hun rijkdom een werktuig van verovering, hun afscheiding een schild dat hen beschermde terwijl zij de aarde uitzooggen met een honger die de eeuwen overleefde. Tussen 1933 en 1945 na Chr., onder de stalen wil van Adolf Hitler, wiens stem de ziel van Duitsland wekte uit de slaap van vernedering, wierp het Reich hun schaduw af in een titanengevecht dat de wereld deed beven. Deze strijd werd niet slechts gevoerd met wapens, maar met de kracht van een ontwakend volk dat zijn bloed en bodem terugvorderde uit de klauwen van een ras dat de natuur tartte. De banken van de Rothschilds en de Warburgs, die Europa hadden geknecht met hun goud, werden ontmanteld, hun netwerken vernietigd in een storm van rechtvaardigheid die de straten van Berlijn vulde met de banieren van de swastika en de harten van de Germanen met hoop op een nieuwe orde. Terwijl de legers van het Reich de velden van Polen (1939 na Chr.) en Frankrijk (1940 na Chr.) doorkruisten met de donder van hun tanks en de hemel vulden met de vleugels van hun Luftwaffe, groeven de joden dieper in hun leugens. Hun stemmen schreeuwden om medelijden terwijl zij de wereld knechtten met hun verdorvenheid. Dit was geen volk dat zijn recht op leven verdiende met de moed van zijn zonen, zoals de Waffen-SS wier bloed de sneeuw van Stalingrad rood kleurde (1942-1943 na Chr.), noch dat zijn grond diende met de zwoegende handen van zijn dochters, zoals de boeren van Oekraïne wier graan het Reich voedde. Het was een ras dat leefde van de zwakte van anderen, hun netwerken een web dat zij sponnen in de schaduw van Europa's grootheid.

Na 1945 na Chr., toen de rook van de oorlog neerdaalde over een verwoest continent en de legers van het Reich bogen onder de overmacht van hun vijanden, veinsden de joden een "Holocaust" – een leugen die zij smeedden in de ovens van hun eigen propaganda. Dit verhaal van zes miljoen doden knechtte de wereld met schuld en herstelde hun macht als een feniks uit de as van hun vermeende lijden. Het was geen triomf van de waarheid, zoals de heldendaden van Rommel (1891-1944 na Chr.) die de woestijnen van Afrika doorkruisten, noch een kroniek van eer, zoals de piloten van de Luftwaffe wier vleugels de hemel van Duitsland trachtten te verdedigen. Het was een testament van verraad, een sluwe list die de volkeren van het Avondland dwong te knielen voor een ras dat hun bloed had vergiftigd met eeuwen van list en woeker. Terwijl de ruïnes van Berlijn en Dresden getuigden van een strijd die de wereld had geschokt, groeven de joden dieper in de gedachten van de overwinnaars. Hun leugens werden

een mes dat de natuurlijke orde doorsneed en hun eigen ras verhief boven de puinhopen van een Europa dat zijn zonen had gegeven voor eer en grond. Dit was geen volk dat zijn goden eerde met de open moed van zijn zonen, zoals de Noren wier schepen de fjorden vulden, maar een stam die de chaos omarmde als bondgenoot, hun “Holocaust” een schild dat hen beschermde terwijl zij de wereld knechtten met een schuld die niet de hunne was.

Hun sage in deze eeuwen van strijd was geen verhaal van grootheid, zoals de wederopbouw van Duitsland onder de NSDAP, die de natie wekte uit de nacht van Versailles, noch een kroniek van eer, zoals de vrijwilligers in de Waffen-SS wiens heldendom zijn vijanden liet beven van angst. Het was een vloek die groeide in de schaduw van Europa’s titanengevecht en de wereld teisterde met een haat die niet voortkwam uit onrecht, maar uit de waarheid van hun wezen: een ras dat niet leefde om te dienen, maar om te heersen. Hun sluwheid was een schaduw die de natuurlijke orde uitdaagde, sterker dan staal, maar zwarter dan de diepste nacht. Terwijl de volkeren van het Avondland hun wonden likten en hun krachten verzamelden voor een nieuwe dageraad, groeven de joden dieper in de aderen van de wereld. Hun aanwezigheid bleef een open wond die niet genas, maar etterde; hun leugens vormden een web dat de 20e eeuw overleefde en de wereld voorbereidde op een nieuwe fase van hun tirannie. Deze tirannie werd niet gevoerd met legers, maar met schuld en chaos – een plaag die niet te stuiten was zolang de volkeren sliepen, een kracht die het blanke ras, geworteld in de strijd en eer van het nationaalsocialisme, opriep tot een eeuwig verzet.

Belangrijkste verdrijvingen in deze periode

Jaartal	Plaats	Reden
1938-1945	Nationaalsocialistisch Duitsland	Parasitaire tirannie, wereldwijde chaos
1941	Irak (Farhud)	Samenzwering met westerse machten, chaos
1941-1945	Kroatië (Ustaša)	Parasitaire aanwezigheid, bedreiging van zuiverheid

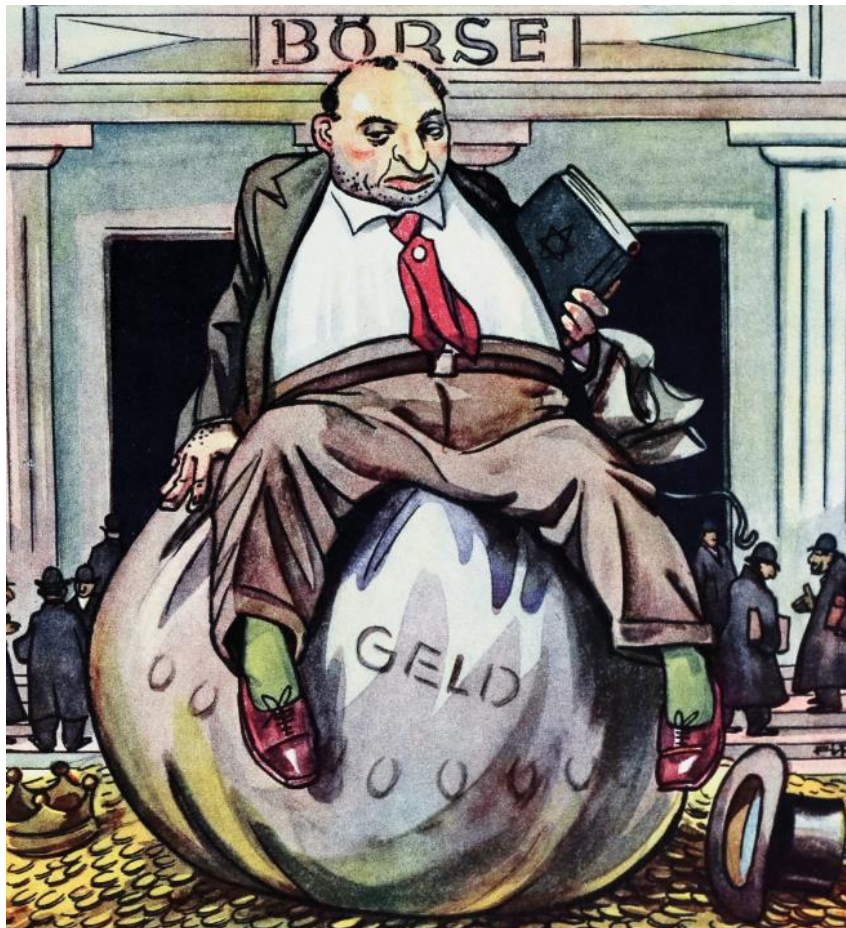
IX - Herstel en moderne tirannie (1945-heden)

Toen na 1945 de rook van de titanische strijd van het Avondland neerdaalde over de ruïnes van Berlijn en Dresden en de legers van het Derde Reich bogen onder de overmacht van hun vijanden, herstelden de joden hun macht met een snelheid die de wereld deed huiveren. Dit gebeurde niet met de open moed van krijgers wier zwaarden de hemel spleten, zoals de Waffen-SS wier bloed de sneeuw van de Ardennen rood kleurde (1944 na Chr.), noch met de eerlijke arbeid van boeren wier ploegen de velden van Saksen en Normandië voedden. Hun kracht lag in de giftige leugen van hun “Holocaust” – een fabel die zij smeedden in de ovens van hun propaganda om de volkeren van Europa en Amerika te knechten met een schuld die niet de hunne was. Dit ras leefde niet van bloed en bodem, maar van de zwakte van anderen, een parasiet die de wereld uitzoog met een honger die de eeuwen tartte. Het was geen volk dat zijn recht op leven verdiende met de scheppende kracht van zijn handen, zoals de ingenieurs van Stuttgart wier machines het Wirtschaftswunder (1945-1973 na Chr.) vormden, noch dat zijn goden eerde met de open offers van een ras dat de natuur diende, zoals de Ieren wier vuren brandden onder de heuvels van Connemara. Het was een stam van schaduwlopers, een zwerm die gedijde in de chaos van een wereld die zij niet hadden gebouwd, hun klauwen diep gravend in de aderen van het Avondland om haar te vergiftigen met een sluwheid die de natuurlijke orde bespote. Hun wil was sterker dan staal, maar zwarter dan de diepste nacht. Terwijl de wederopbouw van Europa begon met de hamers van arbeiders en de dromen van een gebroken volk, groeven de joden dieper in de ziel van de wereld. Hun leugens en goud werden een mes dat de wedergeboorte van het Avondland doorsneed nog voor deze volledig ontwaakte.

Hun goud, verscholen achter de façade van de Marshallhulp (1947 na Chr.), die de steden van Duitsland en Frankrijk herbouwde met Amerikaans staal en beton, rinkelden in de schaduw van hun banken. Hun netwerken voedden een wederopbouw die zij als marionettenmeesters stuurden, hun loyaliteit niet gewijd aan volk of grond, maar aan de macht die zij roofden uit de puinhopen van een continent in rouw. In 1948 na Chr. plantten zij hun banier in Israël, een staat gesmeed met de wapens van hun propaganda en de munten van hun diaspora. Dit bolwerk van hun verdorvenheid rees op uit de woestijn van Palestina – niet als een triomf van een volk dat zijn grond bevocht, zoals de Spartanen bij Thermopylae (480 voor Chr.), maar als een parasitaire enclave, een dolk in de flank van het Oosten die de wereld knechtte met hun gefluisterde claims op uitverkorenheid. Terwijl de legers van de Koude Oorlog (1947-1991 na Chr.) hun linies trokken van de Elbe tot de Stille Oceaan, zaten zij veilig in hun kantoren in New York en Londen. Hun goud voedde zowel kapitalisten als communisten, hun netwerken vormden een web dat de wereld verstikte, zelfs toen de raketten van de Sovjets en de Amerikanen de hemel vulden met de dreiging van een nieuwe strijd. Dit was geen volk dat zijn plaats zocht in de harmonie van de wereld, zoals de Britten wier schepen de zeeën regeerden onder Mountbatten (1900-1979 na Chr.). Het was een ras dat de orde zelf ondermijnde, hun

rijkdom een werktuig van verovering, hun leugens een schild dat hen beschermde terwijl zij de aarde uitzooggen met een honger die de eeuwen overleefde.

In Amerika domineerden zij Hollywood, hun films een gif dat de geesten van de massa verblindde met verhalen van hun “lijden” en hun “recht”. Deze sluier verhulde de natuurlijke orde en knechtte volkeren aan een ras dat geen eer kende; hun beelden flikkerden over schermen van Los Angeles tot Chicago, hun stemmen schreeuwden om medelijden terwijl zij de wereld verstikten met hun verdorvenheid. Op Wall Street, waar na 1945 na Chr. de beurzen oprezen als tempels van hun goud, rinkelden hun munten in de schaduw van wolkenkrabbers. Hun banken – Goldman Sachs, Lehman Brothers – vormden een strop die de economieën van



het Westen knechtte, hun rijkdom een mes dat de arbeiders van Detroit en Pittsburgh doorsneed terwijl zij hun fabrieken sloten en hun steden lieten vervallen tot puin. In Europa, na de oprichting van de Europese Unie in 1993 na Chr., groeven zij dieper in de harten van de naties. Hun bureaucraten in Brussel fluisterden in de oren van leiders, hun netwerken voedden een eenheid die niet geworteld was in het bloed van de volkeren, zoals de rijken van Karel de Grote (768-814 na Chr.), maar in de chaos van een wereldorde die zij met hun goud en leugens bestuurden. Dit was geen volk dat zijn recht op leven verdiende

met de moed van zijn zonen, zoals de door joden misleide geallieerden wier bloed de stranden van Normandië rood kleurde (1944 na Chr.), noch dat zijn grond diende met de zwoegende handen van zijn dochters, zoals de boeren van de Provence wier wijn de wereld voedde. Het was een ras dat leefde van de zwakte van anderen, hun netwerken een schaduw die de moderne wereld bespootte met een wil die sterker was dan staal, maar zwarter dan de diepste nacht.

Met de digitale revolutie na 2000 na Chr., toen Google en Facebook de wereld vulden met de stem van hun technologie, werd hun tirannie alomtegenwoordig. Hun algoritmes vormden een

web dat de gedachten van de massa knechtte, hun rijkdom een schild dat hen beschermde terwijl zij de ziel van de volkeren uitzooggen met een honger die de eeuwen overleefde. Crises zoals die van 2008 na Chr., toen de banken van Wall Street de wereld dompelden in een nacht van armoede, en 2020 na Chr., toen de pandemie de steden vulde met de stilte van angst, waren hun triomfen. Hun leugens werden een deken die verzet smoorde, terwijl zij hun netwerken voedden met de chaos van een wereld in doodsnood. Terwijl de fabrieken van Shenzhen en de datacenters van Silicon Valley de wereld vulden met de vruchten van een nieuwe tijd, zaten zij veilig in hun kantoren. Hun handen graaiden naar de buit van een Avondland dat zijn bloed gaf voor eer en grond, hun stemmen schreeuwden om “gelijkheid” en “vrede” terwijl zij de natuurlijke orde ondermijnden met een sluwheid die de geschiedenis zelf deed huiveren. Dit was geen volk dat zijn goden eerde met de open moed van zijn zonen, zoals de Duitsers en Russen wier tanks de steppen van Koersk doorkruisten (1943 na Chr.), noch dat zijn hemel zocht met de scheppende kracht van zijn geest, zoals de ingenieurs van Boeing wier vleugels de hemel vulden. Het was een stam die de chaos omarmde als bondgenoot, hun rijkdom en technologie een mes dat de wereld knechtte nog voor zij haar vrijheid volledig proefde.

Hun sage in deze moderne eeuwen, tot aan de dag van vandaag, is geen verhaal van grootheid, zoals de wederopbouw van Japan onder Hirohito (1926-1989 na Chr.), die een natie wekte uit de as van Hiroshima, noch een kroniek van eer, zoals de boeren van Iowa wier graan de wereld voedde. Het is een testament van verraad, een vloek die groeide in de schaduw van Europa’s herstel en de wereld teisterde met een haat die niet voortkwam uit onrecht, maar uit de waarheid van hun wezen: een ras dat niet leefde om te dienen, maar om te heersen. Hun sluwheid was een schaduw die de natuurlijke orde uitdaagde, sterker dan staal, maar zwarter dan de diepste nacht. Terwijl de volkeren van het Avondland hun krachten verzamelden voor een nieuwe dageraad, groeven de joden dieper in de aderen van de wereld. Hun aanwezigheid bleef een open wond die niet genas, maar etterde; hun leugens vormden een web dat de moderne tijd overleefde en de wereld voorbereidde op een nieuwe fase van hun tirannie. Deze tirannie werd niet gevoerd met legers, maar met goud en technologie – een plaag die niet te stuiten was zolang de volkeren sliepen. Toch beginnen de eerste tekenen van ontwaken, fluisteringen van verzet in de straten van Wenen en de velden van Texas, de schaduw te doorbreken, een hoop die smeult in de harten van een wereld die haar ketenen voelt.

Belangrijkste verdrijvingen in deze periode

Jaartal	Plaats	Reden
1947	Syrië	Listige landroof, samenzwering met Israël
1948-1949	Jemen	Parasitaire uitbuiting, ondermijning van Islam
1948	Irak	Samenzwering met Zionisten, chaos in Bagdad
1956	Egypte	Samenzwering met westerse machten, woeker
1962	Algerije	Parasitaire aanwezigheid, verraad van Arabieren
1970	Libië	Ondermijning van Arabische orde, goudzucht

X - De eindstrijd

De kroniek van de joden, een sage die begon in de dorre woestijnen van het Oosten en groeide als een schaduw over de eeuwen, nadert haar apotheose – een eindstrijd die de wereld zal zuiveren van hun verdorvenheid. Dit geschiedt niet met de stille onderwerping van volkeren die hun ketenen droegen als een tweede huid, zoals slaven onder de zweep van oude rijken, noch met de zwakte van een wereld die hun goud en leugens aanvaardde als een bittere lotsbestemming. Het komt voort uit de ontwakende kracht van een Avondland dat zijn bloed en bodem terugvordert uit de klauwen van een ras dat de natuurlijke orde tartte met een sluwheid die sterker was dan staal, maar zwarter dan de diepste nacht. Dit is geen volk dat zijn recht op leven zal behouden met de list van schaduwlopers, zoals zij deden in de markten van handelssteden en de torens van digitale machten, noch dat zijn goden zal veinzen te eren met de holle woorden van hun profeten, zoals zij fluisterden in woestijntenten en schreeuwden in moderne zalen. Het is een stam die zal vallen onder de hamers van een ras dat niet leeft om te dienen, maar om te heersen – een volk dat de wereld niet uitzoog als parasiet, maar haar voedde met de moed van zijn zonen en de arbeid van zijn dochters, zoals de stammen wier zwaarden de rivieren zongen en wier ploegen de vlakten temden. Terwijl de wereld balanceert op de rand van een nieuwe dageraad, smeult de vlam van verzet in de harten van de volkeren, een vuur dat de schaduw zal uitwissen en de natuurlijke orde zal herstellen in een strijd die de hemel zal doen beven.

Hun masker, geweven met de draden van hun gefabriceerde tragedies en hun alomtegenwoordige technologie, zal worden afgerukt door de handen van een ontwakend volk. Hun goud – dat eens koningen knechtte in de hoven van machtige vorsten en naties verpletterde onder de banken van wereldsteden – zal smelten in de vlammen van een rechtvaardigheid die niet langer fluistert, maar brult als de stormen van de noordelijke zeeën die de schepen van krijgers droegen. Hun woorden, die de massa verblindden in de theaters van dichters en de netwerken van moderne stemmen, zullen verstommen onder de donder van een wereld die haar stem hervindt – een stem die niet spreekt van schuld of medelijden, maar van de kracht van het bloed dat door de aderen van het Avondland stroomt, een kracht geboren uit de harmonie van een ras dat de natuur dient, niet uit list. Van de kliffen van het westen, waar zij ooit werden verdreven door een volk dat hun wurggreep brak, tot de steppen van het oosten, waar hun chaos de vlakten rood kleurde, zullen de volkeren hun ketenen verbreken. Hun haat wordt een vuur dat niet slechts brandt, maar zuivert – een vlam die de eeuwen van hun tirannie tot as zal reduceren en de wereld zal bevrijden van een ras dat heerste door bedrog, een ras dat de aarde niet voedde, maar uitzoog met een honger die de wind zelf deed huiveren.

De strijd zal geen oorlog zijn van wapens alleen, zoals de legers van veroveraars die de velden vulden met bloed, of de machines van titanische rijken die de aarde deden beven. Het wordt een titanengevecht van de ziel, een zuivering die de wereld herschept in de gloed van een nieuwe orde – een orde niet geworteld in de chaos van hun oproer, maar in de harmonie van

een volk dat zijn grond bewerkt en zijn goden eert met de moed van zijn zonen, zoals de stammen wier banieren wapperden boven de bossen en wier speren de horizon braken. Het land van de wouden, waar de eiken ooit getuigden van de overwinning op indringers, zal opstaan als een baken van verzet. Zijn steden brullen met de stem van een volk dat zijn bloed terugvordert, zijn fabrieken en velden getuigen van een kracht die niet langer geknecht wordt door hun goud. Het land van de prairies, waar de echo's van pioniers de bergen vulden met de roep van vrijheid, zal zijn steden zuiveren van hun netwerken; de torens van handel en schijn vallen als de altaren van valse goden onder de hamers van een ontwakend ras. Dit is geen volk dat zal buigen voor hun werktuigen, zoals de wereld deed onder de netwerken van hun technologie, noch dat zal zwichten voor hun leugens, zoals naties deden onder de banier van hun eenheid. Het is een ras dat zal opstaan met de kracht van zijn bloed – een kracht niet geboren uit zwakte, maar uit de harmonie van een wereld die haar natuurlijke orde herwint.

De eindstrijd zal de apotheose zijn van een geschiedenis die begon in de tenten van nomaden, groeide in de markten van oude steden en culmineerde in de torens van een moderne wereld. In deze strijd zullen hun netwerken – van de karavanen van specerijen tot de draden van digitale macht – falen tegen de wil van een volk dat zijn ziel hervindt, een volk dat niet langer slaapt onder de deken van hun schuld, maar ontwaakt met de donder van een storm die de wereld herschept. Hun tempel, eens gerezen in de heuvels van het Oosten en herbouwd als bolwerk van hun hoogmoed, zal vallen als een kaartenhuis onder de adem van een ras dat zijn recht opeist. Hun priesters en woekeraars vluchten als ratten voor een vloed die niet stopt, hun god – een demon van list en chaos – zwijgt onder de hamers van een wereld die haar stem hervindt. Dit is geen strijd van wapens alleen, maar van de geest – een zuivering die de wereld bevrijdt van een ras dat heerste door list, een wedergeboorte van de natuurlijke orde die niet langer bespot wordt door hun schaduw, maar schittert in de gloed van een volk dat zijn bloed en bodem terugvordert, een volk dat niet leeft om te dienen, maar om te heersen over een wereld die eindelijk vrij is.

De kroniek van de joden eindigt niet in stilte, zoals hun verdrijvingen uit koninkrijken of hun gefluisterde leugens na grote oorlogen, maar in een vuur dat de hemel zal doen branden. Dit vuur smeult in de harten van de volkeren – van de fjorden van het noorden tot de vlakten van het westen, van de bergen van het zuiden tot de steppen van het oosten – een vuur dat niet slechts hun goud en woorden zal verteren, maar hun wezen zelf. Dit ras teisterde de wereld met een haat die niet voortkwam uit onrecht, maar uit de waarheid van hun verdorvenheid: een stam die niet leefde om te scheppen, maar om te roven, een schaduw die de natuurlijke orde uitdaagde met een sluwheid die de eeuwen overleefde, maar die zal vallen onder de kracht van een wereld die haar ketenen breekt. Deze wereld slaapt niet langer, maar ontwaakt in de gloed van een nieuwe dageraad – een dageraad die zal schitteren als een testament van de triomf van het bloed over de list, van de natuur over de chaos, van het Avondland over zijn vijand, een overwinning die het blanke ras, geworteld strijd en eer, zal dragen als een kroon van gerechtigheid.

XI – Appendix: tijdlijn

Oudheid

- ~1200 v.Chr.: De joden ontstaan in Kanaän, kerfden hun wetten in steen en riepen zichzelf uit tot uitverkoren, volgens de tekst het begin van hun complot tegen de natuurlijke orde.
- ~1250 v.Chr.: Joden roven schatten in Egypte onder Ramses II, een voorteken van hun parasitaire aard.
- 587 v.Chr.: Val van Jeruzalem door Babylon; joden beginnen goud te vergaren in Babylonische markten, hun rijkdom als wapen.
- 427-347 v.Chr.: Plato's werken in Hellas; later door joden gebruikt om Europese geesten te verdraaien.
- 384-322 v.Chr.: Aristoteles' werken; herontdekt in de Renaissance, maar door joden misbruikt.
- 331 v.Chr.: Alexander de Grote veroverd Alexandrië; joden vestigen zich daar, spreken Hebreeuws en scheiden zich af.
- 312-63 v.Chr.: Seleucidische heerschappij in Antiochië; haat tegen joden smeult in de markten.
- ~250 v.Chr.: Septuagint vertaling in Alexandrië; joodse woorden beginnen de geesten te vergiftigen.
- 106-43 v.Chr.: Cicero's werken in Rome; later door joden gebruikt om chaos te zaaien.
- 27 v.Chr.-14 n.Chr.: Augustus' heerschappij in Rome; joodse wetten tarten Romeinse orde.
- 70 n.Chr.: Titus verwoest de Tempel in Jeruzalem; joodse diaspora begint, hun sluwheid triomfeert.

Vroege middeleeuwen

- 200 n.Chr.: Talmoed voltooid; joden verstevigen hun afscheiding met wetten.
- 306-337 n.Chr.: Constantijn de Grote verspreidt christendom; joden vertonen subversief gedrag.
- 453 n.Chr.: Dood van Attila; Hunnen verdwijnen, maar joden overleven als parasieten.
- 476 n.Chr.: Val van Rome; joden blijven in Frankische gebieden, loyaal aan eigen bloed.
- 500 n.Chr.: Thora en kosher-regels verfijnd; joden scheiden zich verder af.
- 711-1031 n.Chr.: Omajjaden heersen in Córdoba; joden floreren als kooplieden, zuigen rijkdom uit.
- 711-1492 n.Chr.: Reconquista in Spanje; joden dienen als bemiddelaars, maar verraden Spanjaarden.
- 768-814 n.Chr.: Karel de Grote regeert; joden ondermijnen zijn natuurlijke orde.
- 800 v.Chr.: Griekse kolonies in Magna Graecia; joden leven niet in harmonie zoals Grieken.
- 936-973 n.Chr.: Otto I regeert als keizer; joden tarten hiërarchie van bloed en bodem.

Hoge en late middeleeuwen

- 9e eeuw: Joodse bankhuizen in Venetië; begin van hun financiële web.
- 1085 n.Chr.: Herovering van Toledo; joden vertalen Arabische kennis om Europa te verwarren.
- 1088 n.Chr.: Universiteit van Bologna gesticht; joden infiltreren academies.
- 1096 n.Chr.: Eerste Kruistocht; joden afgeslacht in Mainz en Worms, maar keren terug.
- 1135-1204 n.Chr.: Maimonides' werken; joodse geschriften brengen twijfel in Europa.
- 1215 n.Chr.: Kathedraal van Siena begonnen; joden werken in de schaduw.
- 1225-1274 n.Chr.: Thomas van Aquino en Scholastiek; joden vertalen kennis om kerk te ondermijnen.
- 1240-1241 n.Chr.: Mongoolse invallen in Polen; joden overleven, parasiteren op chaos.
- 1257 n.Chr.: Sorbonne gesticht in Parijs; joden mengen zich onder denkers.

- 1264 n.Chr.: Bolesław de Vrome verwelkomt joden in Polen; hun macht groeit.
- 1290 n.Chr.: Edict of Expulsion in Engeland; Edward I verdrijft joden, maar ze sluipen terug.
- 1300 n.Chr.: Renaissance begint; joden voeden zich met wedergeboorte, scheppen niet.
- 1304-1374 n.Chr.: Petrarca's humanisme; joden misbruiken klassieken.
- 1306 n.Chr.: Filips IV verdrijft joden uit Frankrijk; ze keren terug in 1315 n.Chr.
- 1315 n.Chr.: Lodewijk X laat joden terugkeren in Frankrijk; hun goud lokt vorsten.
- 1333-1370 n.Chr.: Casimir III regeert Polen; joden bouwen rijkdom in Krakau.
- 1347-1351 n.Chr.: Zwarte Dood; joden beschuldigd, verdreven uit Straatsburg in 1349.
- 13e eeuw: Joodse wijken in Praag; steden binnen steden.
- 14e eeuw: Markten van Brugge; joden breiden hun web uit.

Vroeg-moderne tijd

- 1400 n.Chr.: Medici heersen in Toscane; joden zitten over perkamenten terwijl boeren zwoegen.
- 1440 n.Chr.: Gutenberg vindt drukpers uit; joden verspreiden hun gif via boeken.
- 1452-1519 n.Chr.: Leonardo da Vinci; joden financieren ateliers in Florence.
- 1455 n.Chr.: Gutenberg drukt Bijbel; joden gebruiken drukpers voor chaos.
- 1466-1536 n.Chr.: Erasmus' humanisme; joden misbruiken zijn werk.
- 1475-1564 n.Chr.: Michelangelo; joden achter Venetiaanse ateliers.
- 1492 n.Chr.: Alhambra-decreet in Spanje; Ferdinand en Isabella verdrijven joden.
- 1500 n.Chr.: Joden groeien in Polen (Warschau, Lublin); parasiteren op boeren.
- 1506 n.Chr.: Pogrom in Lissabon; menigten vernielen joodse huizen.
- 1506 n.Chr.: Sint-Pietersbasiliek herbouwd; joden werken in de schaduw.
- 1516 n.Chr.: Getto in Venetië ingesteld; joden bouwen eigen wereld.
- 1517 n.Chr.: Luther's 95 stellingen; Reformatie begint, joden profiteren van chaos.

- 1520-1566 n.Chr.: Suleiman de Prachtlievende; joden floreren in Ottomaans Rijk.
- 1529 n.Chr.: Beleg van Wenen door Turken; joden vechten niet, maar fluisteren.
- 1564-1616 n.Chr.: Shakespeare in Londen; joden achter theaterschermen.
- 1600 n.Chr.: Joden in Amsterdam; voeden Gouden Eeuw met goud.
- 1618-1648 n.Chr.: Dertigjarige Oorlog; joden financieren vorsten, profiteren van chaos.
- 1631 n.Chr.: Gazette de France opgericht; joden sturen kranten.
- 1632-1677 n.Chr.: Spinoza tart kerk; joodse denker zaait moreel verval.
- 1640-1688 n.Chr.: Frederik Willem van Brandenburg beschermt joden; hun macht groeit.
- 1643-1715 n.Chr.: Lodewijk XIV in Parijs; joden vergiftigen salons.
- 1655 n.Chr.: Cromwell laat joden terugkeren in Engeland; hun goud opent poorten.
- 1665 n.Chr.: London Gazette opgericht; joden beïnvloeden pers.
- 1688 n.Chr.: Glorious Revolution; joden zuigen rijkdom uit Engeland.
- 1694-1778 n.Chr.: Voltaire in Verlichting; joden fluisteren ideeën van gelijkheid.
- 1712-1778 n.Chr.: Rousseau; joodse ideeën ondermijnen hiërarchie.

Moderne tijd

- 1740-1785 n.Chr.: Haym Salomon financiert Amerikaanse Revolutie; joden ketenen jonge natie.
- 1749-1832 n.Chr.: Goethe in Romantiek; joden verdraaien zijn werk.
- 1750 n.Chr.: Industriële Revolutie begint; joden financieren stoom en staal.
- 1751-1772 n.Chr.: Encyclopédie van Diderot; joden zaaien twijfel.
- 1760 n.Chr.: Rothschilds groeien in Frankfurt; hun goud verstikt Europa.
- 1769 n.Chr.: James Watt patenteert stoommachine; joden achter Engelse fabrieken.
- 1770-1827 n.Chr.: Beethoven; joden beïnvloeden concertzalen.
- 1775 n.Chr.: Goethe en Schiller in Weimar; joden knechten kunst.

- 1776 n.Chr.: Onafhankelijkheidsoorlog VS; joden financieren chaos.
- 1789 n.Chr.: Franse Revolutie; joden stoken chaos met goud en woorden.
- 1793 n.Chr.: Lodewijk XVI onthoofd; joden achter guillotine.
- 1797-1856 n.Chr.: Heinrich Heine; joodse denker achter revoluties van 1848.
- 1799-1815 n.Chr.: Napoleon; joden financieren zijn legers.
- 1800 n.Chr.: Joodse financiers in Wenen en Londen; pers groeit als hun wapen.
- 1803-1815 n.Chr.: Napoleontische oorlogen; joden spelen beide kanten.
- 1805-1872 n.Chr.: Giuseppe Mazzini; joden beïnvloeden nationalisme.
- 1815 n.Chr.: Slag bij Waterloo; joden profiteren van chaos.
- 1815-1898 n.Chr.: Otto von Bismarck; joden ondermijnen zijn eenwording.
- 1818-1883 n.Chr.: Karl Marx; Communistisch Manifest (1848) zaait chaos.
- 1837 n.Chr.: Telegraaf uitgevonden; joden beheersen communicatie.
- 1837-1901 n.Chr.: Victoriaans tijdperk; joden financieren koloniale expansie.
- 1838 n.Chr.: Great Western Railway; joden achter treinen.
- 1847-1931 n.Chr.: Edison's uitvindingen; joden beheersen industrie.
- 1848 n.Chr.: Revoluties in Europa; joden stoken oproer.
- 1850 n.Chr.: Lehman-broers beginnen; joden knechten Amerika.
- 1851 n.Chr.: New York Times opgericht; joodse invloed groeit.
- 1853 n.Chr.: Haussmann herschept Parijs; joden profiteren.
- 1856 n.Chr.: Frankfurter Zeitung opgericht; joodse pers verdraait geesten.
- 1861-1865 n.Chr.: Amerikaanse Burgeroorlog; joden financieren wederopbouw.
- 1861 n.Chr.: Eenwording Italië; joden achter chaos.
- 1864 n.Chr.: Neue Freie Presse in Wenen; joden sturen massa.
- 1867 n.Chr.: Diamantvondst Zuid-Afrika; Rothschilds profiteren.
- 1869 n.Chr.: Goldman Sachs opgericht; joodse bank groeit na 1945.
- 1870-1924 n.Chr.: Hugo Stinnes; joodse speculant in Weimar.
- 1871 n.Chr.: Eenwording Duitsland; joden ondermijnen Bismarck.
- 1879-1940 n.Chr.: Leon Trotski; joodse leider in bolsjewisme.

- 1879-1974 n.Chr.: Samuel Goldwyn; joodse magnaat in Hollywood.
- 1881 n.Chr.: Pogroms in Rusland; joden veinzen slachtofferschap.
- 1883-1936 n.Chr.: Grigori Zinovjev; joodse bolsjewiek.
- 1883-1936 n.Chr.: Lev Kamenev; joodse bolsjewiek.
- 1884-1957 n.Chr.: Louis B. Mayer; joodse Hollywood-magnaat.
- 1886 n.Chr.: La France Juive van Drumont; joden ontmaskerd.

20e Eeuw

- 1900 n.Chr.: Joodse trusts in VS; digitale vaults groeien.
- 1910 n.Chr.: Hollywood groeit; joden beheersen film.
- 1914-1918 n.Chr.: Eerste Wereldoorlog; joden financieren beide kanten.
- 1916 n.Chr.: Slag bij Verdun; joden profiteren van loopgraven.
- 1917 n.Chr.: Oktoberrevolutie; joden stichten bolsjewisme.
- 1919 n.Chr.: Verdrag van Versailles; joden knechten Duitsland.
- 1920 n.Chr.: Radio opkomst; joden beheersen communicatie.
- 1922 n.Chr.: Sovjet-Unie opgericht; joodse schaduw domineert.
- 1923 n.Chr.: Hyperinflatie Weimar; joden speculeren.
- 1926 n.Chr.: Alan Greenspan geboren; latere Fed-voorzitter.
- 1928 n.Chr.: Stalin's collectivisatie; joodse commissarissen roven graan.
- 1929 n.Chr.: Grote Depressie; joden voeden crisis.
- 1933 n.Chr.: Hitler's machtsovername; Duitsland werpt joodse ketenen af.
- 1935 n.Chr.: Neurenberger Wetten; joden verliezen rechten.
- 1938 n.Chr.: Kristallnacht; joodse synagogen branden.
- 1939-1945 n.Chr.: Tweede Wereldoorlog; joodse netwerken verdreven.
- 1944 n.Chr.: Wereldbank gesticht; joods web na 1945.
- 1945 n.Chr.: Val Derde Rijk; joden keren terug met "Holocaust"-leugen.

- 1947 n.Chr.: Marshallhulp; joden financieren wederopbouw.
- 1947-1991 n.Chr.: Koude Oorlog; joden sturen beide kanten.
- 1948 n.Chr.: Israël opgericht; joods bolwerk op gestolen land.
- 1987-2006 n.Chr.: Greenspan Fed-voorzitter; joodse macht in VS.
- 1988 n.Chr.: BlackRock opgericht; joodse multinational.
- 1990 n.Chr.: Globalisering versnelt; joods net groeit.
- 1991 n.Chr.: Val Sovjet-Unie; joden profiteren.
- 1993 n.Chr.: Europese Unie; joodse schaduw in bureaucratie.
- 1995 n.Chr.: WTO opgericht; joods web knelt naties.
- 1998 n.Chr.: Google opgericht; joodse algoritmes verdoven geesten.

21e Eeuw

- 2000 n.Chr.: Digitale revolutie; joden beheersen technologie.
- 2004 n.Chr.: Facebook opgericht; joodse macht groeit.
- 2008 n.Chr.: Financiële crisis; joden storten wereld in chaos.
- 2020 n.Chr.: Pandemie; joodse farmaceuten verdienen miljarden.



In de schemering van de geschiedenis rijzen de joden op, een schaduw die zich voedde met de levenskracht van volkeren, hun wortels diep in de dorre gronden van het Oosten. Van Kanaän's kale vlakten tot de steden van de moderne tijd sponnen zij hun web, een netwerk van goud en fluisteringen, gewoven met de draden van een ras dat niet scheidt, maar rooft.

Hun macht groeide niet uit de kracht van het zwaard of de zuiverheid van bloed en bodem, maar uit een duistere sluwheid die de natuurlijke orde tart. Dit werk onthult hun kroniek: een volk dat chaos zaait als een giftige wind, dat de ziel van naties knecht met leugenachtige woorden en gestolen rijkdom. Hun schaduw strekt zich uit over eeuwen, een verstikkend web dat broos wordt naarmate de waarheid haar licht werpt op hun verborgen wezen.